BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

HALKIN YOLU

17

14 Haziran 1977
250 Kuruş

7. yıldönümünde 15-16 Haziran'dan öğrenelim: dersler çıkaralım:

16 HAZİRAN

MİLYONLARCA İŞÇİNİN GÜCÜ VE BİRLİĞİDİR

HALKIN YOLU

5 Haziran sonrası durum

5 Haziran geride kaldı. Seçim öncesinde bol bol harcanan "mutlu dünya", "müreffeh gelecek", "huzur" vaadleri geride kaldı. Şimdi bu vaadleri ağzına alan yok. Halkın sırtından saltanat sürenler, bu saltanatı daha iyi nasıl sürdürebileceklerı hesabı içinde. Emperyalistler, özellikle iki süper devlet ve hakim sınıflar kendileri için en iyi çözüm şekillerini ortaya koyuyor ve bu uğurda çaba harcıyorlar.

5 HAZİRAN SEÇİMLERİ NE GÖSTERDİ

5 Haziran geride kaldı. Şimdi yaşadığımız her gün 5 Haziran'a bağlanan umutların ne kadar boş olduğunu ortaya koyuyor, koyacak. Derinleşen bunalım ve iki süper devletin ülkemiz üzerinde artan hegemonya mücadelesi şartlarında 5 Haziran'ın halkın durumunda kısmi bir düzelme bile getirmeyeceğini proleter devrimciler daha önce ortaya koymuştu. Ayrıca proleter devrimciler iki süper devletin ve hakim sınıfların farklı amaçlarla seçimlerden kendi lehlerine bir düzelme beklediklerini ama bütün çelişkilerin şiddetlendiği bugünkü alt-üst oluş şartlarında kısa vadede, bir güç lehine önemli bir değişiklik olamayacağını ortaya koymuştu. 5 Haziran seçimleri önemli bir değişiklik getirmemiş aksine bugünkü durumu daha da açıklığıyla ortaya koymuştur.

Seçim sonuçları iki süper devlet ve hakim sınıfların değişik kesimleri arasındaki çelişkilerin ne denli şiddetlendiğini ve bu güçlerin bugünkü durumda kendi lehlerine önemli bir sıçrama sağlayabilecek güçte olmadıklarını bir daha gösterdi. Erken seçim kararı alınırken, ABD emperyalizmi ve ABD işbirlikçisi kesimler, içinden her kafadan bir sesin çıktığı, halkın muhalefeti karşısında yıpranan MC yerine daha güçlü bir hükümet istiyor, Rus sosyal-emperyalizmini de yine yıpranmış, esas olarak Amerikan işbirlikçilerinin siyasi temsilciliğini yapan MC yerine kendi hegemonya mücadelelerinde daha iyi bir ortam yaratacak bir hükümet istiyorlardı. "Tek başına iktidar", "istikrar" sözlerinde ifadesini bulan bu isteğin altında emperyalistlerin çıkarlarına daha iyi hizmet edebilecek, halkın muhalefetini düzenin sınırları içinde hapsederek buhranın yükünü halkın sırtına yıkabilecek bir hükümet yatıyordu.

(Devamı sayfa 7'de)

16 Haziran büyük direnişinden bu yana yedi yıl geçti. Yedi yıl sonra işçi sınıfı tatlı reform hayalleriyle avutulmaya, bir iki reforma tutsak, edilmeye çalışılıyor. İşçi sınıfının 16 Haziran'lardaki gücünü bölmek, 16 Haziran ' lardaki devrimci coşkusunu söndürmek için revizyonizm, tüm gücüyle, işçi sınıfına emperyalizme güvenmeyi öğütlüyor. Hayır yoldaşlar! 16 Haziran mücadelesiyle işçiler mücadelesinin ileriye yürümesinin önündeki barikatları paramparça etti, vaadlerle avunmadı. Ve bugünü kendi mücadelesiyle, tarihe yazdı. Birliğinin ve mücadelesinin önüne çıkarılan yasayı ayaklarıyla çiğnedi.

Devrimci ve kararlı işçiler tüm işçilere şöyle çağrı yaptılar:

"Kardeşler, sokaklara koşun, bugün işçi sınıfının günüdür. Bugüne dek gece, gündüz demeden ölesiye çalıştık. Bizim emeğimizle geçinip saltanat sürenler, üç beş kuruş için nice zulümler etti. Biz daha çok çalıştıkça aç gözlerle bizi makinalara zincirlediler. Gördük ki, onların tek düşüncesi kâr ve sömürüdür. Şimdi korksunlar. Hiç birinden ne bir lütuf ne merhamet dilenmiyoruz. Gücümüzü gösterelim. Bütün işçiler sokaklara koşun!"

İşçiler; Topkapı, Eyüp, Levent, Kartal'dan 9 koldan sokaklara aktı. Sömürü ve daha çok zulümden başka bir şey olmayan bu düzene duyduğu sınırsız nefretle yürüdü. Bir bayram sevinci ve coşkuyla birbirine kenetlenmiş olmanın onuruyla yürüdü.. Ve yıllardır işten atılmayı, hapisi, ölümü göze alıp dişi ve tırnağıyla sökerek aldığı ekonomik sendikal haklarının küstahca geri alınmasına karşı direnerek, yürüdüler.

İşçilerin önlerine polis ve ordu birlikleri barikatlar kurdu. Fakat işçilerin öfkesi ve kararlılığı karşısında tüm barikatlar kâğıttandı, yıkıldılar. Bir çok yerde polisle çatıştılar. İşçilere ilk kurşunlar da çoğu kez ateş etmeyi reddeden askerlerden alınan silahlarla faşist subaylar tarafından sıkıldı. 16 Haziran'da üç işçi Mehmet Gıdak, Yaşar Yıldırım, Mustafa Baylan polis ve ordu kurşunlarıyla öldürüldü.

İşçi sınıfını bir parça ekmek, üç beş kuruş için ömür boyu köleliğe mahkum edenler, işçi sınıfı, "uyuyan dev" ayağa kalktığında büyük bir korkuyla kurşun yağdıracaklar, orduyu, polisi yığacaklardı önlerine. Ama işçi sınıfı ilk kurşunda geriye çekilip sinecek değildi. Tüm hayatı zulüm olanlar için, bütün işçi sınıfının çıkarları için kavgada ölmek acı vermez.

Bir de iki üç reform vaadederek işçi sınıfını devrimci kavgadan koparmaya çalışan, işçi sınıfına bununla avunmasını salık veren reformculara bakın. CHP yönetimi ikiyüzlülükle işçilere lokavtı kaldıracağını vadediyor. Lokavt "sert sınıf çatışmaları" na yol açıyormuş. 16 Haziran'da işçi sınıfı demokratik-sendikal haklarını elinden almak isteyen büyük burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarına sessizce boyun eğip otursaydı, hiç bir sınıf, hiç bir parti ve hükümet ona haklarını hediye etmezdi Bugün 16 Haziran'dan bu yana elde ettiği kazançların hiçbirini elde etmiş olmazdı. Ne dün ne de bugün, yasalar, işçi sınıfının demokratik sendikal haklarının, bağımsızlık ve özgürlüğün gerçek teminatı değildir, olmamıştır.

İşçi arkadaşlar dün de bugün de ve her zaman böyle olacaktır. 16 Haziran-dan yedi yıl sonra işçi sınıfı haklarını nasıl aldı? Mücadele ederek mi? Yoksa onlara armağan mı edildi? Vaadlerle aldatılmış suskun bir kitle mi, yoksa mücadele eden, kararlı tek gücün kendisi olduğunun bilincinde militan işçi sınıfı mı? Elbette işçi arkadaşlar, elbetteki 16 Haziran'lardaki gibi ayağa kalkarak. 73'lerden beri işçi sınıfı referandum hakkını da mücadelesiyle kabul ettiriyor. Oysa ki, hâlâ referandum yasalaşmış değildir. Yasalaşmış değildir ama işçiler hangi sendikayı seçeceklerine mücadele edince kendileri karar veriyor. Faşist saldırı ve sosyal-faşist ihaneti göğüsleyerek DGM-leri parçalayan gene fabrikalarda işçi sınıfının mücadelesi oldu. Bütün bu mücadelelerde işçiler kurşunlanarak can verdiler. Yine en "masum" bir hak talebine, büyük burjuvazi ve toprak ağaları iktidarının cevabı zorbalık ve kurşundur. O halde tüm aldatıcı vaadlere hayır! İşçi sınıfı bugünden sonra da, tüm haklarını, özgürlük ve bağımsızlığı, kendi gücü ve mücadelesiyle, tüm ezilenleri birleştirerek kazanacaktır.. Kurtuluşumuzun teminatı yasalar ve burjuva partilerin süslü, oyalayıcı vaadlerinde değildir.. Gücümüz 16 Haziran'larda, kurtuluşumuz 16 Haziranlardaki birliğimizdedir.

16 Haziran'da ve bütün mücadelelerde sonucu tayin eden, işçi sınıfının mücadele gücü ve coşkusunu kurtuluş yolunda bilinçli bir güce dönüştüren öncüsüdür, öncünün işçi sınıfının hedeflerini açık ve net olarak kavramasıdır. 16 Haziran işçi sınıfının kendiliğinden patlayan bir eylemiydi. Ve mücadeleye atılan yığınların azim ve kararlılığı çok ileri olduğu halde düşüncesi burjuva fikirlerle doluydu. İşçiler büyük bir öfke ile doluydular ama kendilerini zafere götürecek siyasi ideolojik silahlardan yoksundular.

16 Haziran'da barikatlar parçalandı, kurşunlar işçileri geri döndüremedi. Ve işçiler önlerine dikilen her engeli yıkmaya hazır ve istekliydiler. Böyle şevkle ileri atılan yığınlar ordu birliklerine karşı kararsızlığa düşüyorlar ve ellerinde "işçi ordu elele" pankartları taşıyorlardı. Karşılarındaki ordu, emperyalizme bağımlı, Kürt ulusuna zulmeden, köylüler için zulüm kırbacı jandarma dayağı olan ve her grevde tabur tabur dizilen, devletin en büyük baskı aracıydı. Ve işçiler ellerinde "Yaşasın Ordu" pankartları taşıyorken, o zulüm aracı tarafından kurşunlanıyor, revizyonist Türkler de o sırada demeçler veriyor: "Göz bebeğimiz şerefli Türk ordusu" diye övgüler düzerek, faşist terörü destekliyordu.

İşçi sınıfına saldırılar başlar başlamaz K. Türkler ve o zamanın revizyonist sendika yöneticileri "girişilen tahripkâr eylemle ilgimiz olmadığını İçişleri Bakanına bildirdik" diyerek karşı-devrimci yüzlerini açığa vurdular.

İşçi sınıfı 16 Haziran'da, getirilen yasa değişikliği ile sendikal haklarının ortadan kaldırılmasına karşı, DİSK'i ortadan kaldırmayı amaçlayan hakim sınıfların diktatörlüğüne karşı direniyordu. DİSK'i yaşatmak için ileri atılmıştı, ama aynı kararlılıkla ve bilinçle DİSK'i yaşatmanın şartı olan devrimci önderlikten; K.Türkler ve gibilerine karşı gerçek mücadele silahından yoksundular.

İşçi sınıfının siyasi devrimci önderliğinin olmayışı baskılara karşı direnme gücünü zayıflattı. 16 Haziran sonrasında yaklaşık beş bin işçi işten atıldılar. Bu işçiler en önde kavgaya katılmış işçilerdi. Hakim sınıfların diktatörlüğü, işçileri yıldırmak için her yerde kara listeler hazırladı.

Geçici olarak mücadele durmuştu, fakat işçi sınıfı gene "uyuyan dev" di. İşte gene arkadaşlarının işten atılmasına karşı DGM'lere karşı işçiler direndiler. Profilo'da da "ölmek var, dönmek yok" diyerek polise, kurşunlara, ölüme rağmen karşı koydular. Ancak aynı kararlılığı fabrikayı kuşatan ordu birliklerine karşı gösteremiyorlar, faşist diktatörlüğe karşı direnip ordusuna teslim oluyorlardı.

• Onlara, orduya teslim olmalarını, direnişi bırakıp evlerine dönmelerini söyleyenler Şinasi Kaya gibi sosyal-faşistlerdi. DGM'lere karşı, Profilo, Boronkay'da süren mücadelenin önüne geçilmez bir sel olmaması için işçi sınıfının önüne karşı-devrimci barikatları bu sosyal-faşist sendika yöneticileri çektiler. Onlar işçilere faşistler gibi, "DGM'lerin işçi sınıfıyla alakası yoktur" demediler. Bu faşist yasa aleyhine gazetelerinde yazıp çizdiler. İşçiler bu yasayı parçalamak için öne atıldığında ise mücadeleyi bastırmak için her yolu denediler.

Dün 16 Haziran'da işçi sınıfının eylemini "tahripkâr" "kışkırtıcı ajan" gibi burjuvazinin silahlarıyla karalayan revizyonizm, bugün emperyalist Rusya'nın ülkemizdeki etkinliğinin artmasına bağlı olarak güçlenmiştir. Onlar işçi hareketini kontrol altına almak, bastırmak için karşı-devrimci silahlarını cüretkarca kullanıyorlar. Sınıf bilinçli işçileri patronla anlaşarak faşist 17. maddeye sarılarak işten attırıyorlar. Rusya'nın ülkemizde hakimiyet kurması için Amerikan emperyalizmine ve Amerikancı faşistlere muhalefet ediyorlar: DGM-lere ve MESS faşist tasarısına olduğu gibi. Ama MESS'e karşı mücadeleyi Rus sosyal-emperyalizminin çıkarlarına kullanmak için faşist yasalara

(Devamı sayfa 2'de)

«Halk Devrimci Sloganlarımızı Haykırdı»

Proleter devrimciler, seçim dönemi boyunca, her türlü olanaktan yararlanarak halka siyasi gerçekleri açıklamaya çalıştılar, devrimci proletaryanın seçim taktiğini hayata geçirmek için çalıştılar, Şüphesiz bu çalışma, içinde birçok hata ve zaafı da taşıyordu. Halkın Yolu, ilerdeki sayılarında, seçim çalışmalarının değerlendirmesini yapacaktır. Bütün proleter devrimciler, seçim boyunca çalışmalarını gözlem ve değerlendirmelerini ayrıntılı olarak Halkın Yolu'na yazdıkları ölçüde bu değerlendirme daha zengin olacaktır. Bu sayımızda İzmir'deki seçim çalışmalarından birkaç olayı yazıyoruz:

"Siyasi hareketliliğin arttığı bir ortamda yapılan burjuva partilerinin, seçim konuşmaları, esas olarak da kahve toplantıları proleter devrimciler için bir propaganda kürsüsü olmalıdır.

İzmir'deki proleter devrimciler, bu doğrultuda çalıştılar. Burjuva partilerin kahve toplantılarına katıldılar, propaganda sürdürdüler.

Bu çalışmadan birçok ders çıkardık. Birkaç parti dışında yapılan tüm kahve toplantılarında devrimci sloganlarımızı halka malettik.

Levent

MHP'nin kahve toplantısı oldu. Faşistlerin kahvesinin çok yakınında bir kahvede toplanan 200-300 proleter devrimci ve yurtsever CHP tabanı ve semt halkı (kalabalığın % 80'i semtten ya da çevre halktandı) devrimci sloganları haykırdık, marşlar, sloganlar, konuşmalar yapıldı. Kahvedeki bütün halk toplantıyı izledi. MHP'nin toplantı yaptığı kahvede ise kimse yoktu. Halkın bir kısmı evlerden, bizi büyük bir coşkuyla dinliyordu. Bu, tam 1,5 saat sürdü. Sonra toplum polisi geldi. Gece geç vakit olmuştu, halk hâlâ bizi dinliyordu kalabalık artmıştı. Polis, önce copla halkı dağıtmaya çalıştı. Bir ihtiyarı çevirerek dövdü, sonra kahvedeki proleter devrimcilere saldırdı. Devrimciler kolkola yürümeye başladı. Ancak arkadan polis copla saldırınca kitle dağıldı. 2 arkadaşı polis aldı. Polis saldırısı sonunda öğrendiğimiz kadarıyla 2 AP'li CHP'li olmuştu. Halk, ilk defa polis saldırısıyla karşılaşmıştı ve şunu diyordu: "Biz devrimcilerden korkmakla hata etmişiz, bizim dostlarımız sizsiniz.

Buca

CHP'nin davullu zurnalı toplantısı oldu. Başta Halkın Yolu taraftarları olmak üzere Halkın Kurtuluşu'ndan arkadaşlar ve az sayıda Halkın Sesi taraftarı bu toplantıya katıldı.

Halk zaten devrimcileri yakından tanıyordu, dostları olduklarını biliyordu. Onları, faşistlere karşı mücadelelerinden tanıyordu. Ayrıca devrimcilerin hemen hepsi Bucalı idi.

Sloganlarımıza halk tamamen katıldı. Kahve toplantısında tahminen 1000 kişi vardı, meydan dolu idi.

Bir ara, sosyal faşistler CHP pankartı ile geldiler. Devrimci sloganlarımızı duyunca saldırmak istediler. Ancak Bucalı CHP'lilerle dışardan gelen CHP görünümlü sosyal-faşistler arasında tartışma çıktı. Bucalı CHP'liler şöyle diyordu: "Devrimciler burada faşistlere karşı döğüştüler, bu meydan onların, onların kılına dokunamazsınız, siz gidin".

Bornova'dan gelen CHP maskeli sosyal-faşistler, kahve dışına çıkarıldı. Bucalı CHP'lilerle halk, onlara çok kızmıştı, sosyal-faşistler halka, "aranızda faşistler var" diye propaganda yapmışlardı ama tutmadı, kendileri teşhir oldular. Sonunda defoldular, atıldılar. Zaten bir avuçtular, kenarda, halktan uzakta duruyorlardı.

Sloganlarımıza bütün halk katıldı. Gece 12 'de bitti. Sonra 300-400 kişilik Bucalı halk ve proleter devrimciler Buca caddelerinde yürüyüş yaptı, marşlar söylendi, and içerek dağıldık.

Gürçeşme

Önce MSP'nin gecesi oldu. Proleter devrimciler oraya da katıldı. MSP'lilere sorular sorduk. Slogan atmadık, ancak sloganların muhtevasında konuşmalar yaptık. Toplantıya halktan az kişi katılmıştı. Ancak proleter devrimcilerin katılması, halk üzerinde iyi bir etki bıraktı.

Sonra CHP'nin toplantısı oldu. Bu toplantıda halk, bütün devrimci sloganlarımızı attı. CHP'li konuşmacı, CHP tabanı ile çelişkiye düştü. Sloganlarımız, saatlerce atıldı. Sonunda CHP'li konuşmacılar, "maocu" lara düşman olmadıklarını, Rusya'ya kendilerinin de karşı çıktıklarını yarım yamalak söylediler. Onlar şöyle dediler: "Bizler devrimcilerin dostuyuz. Onlar da bizim dostumuzdur." Bunları söyleyen, gericiliğin kalesi Alyanak'tı.

Bu olay, halkla bağlarımızı daha da kuvvetlendirdi.

Yeşildere

MHP'nin toplantısı oldu. Proleter devrimciler, Yeşildere halkını ve CHP-lileri korumak için oraya gitti. Zaten onlar da çağırmışlardı. MHP toplantısı bitene kadar orada kalındı. Sonunda and içildi.

Bunun dışında proleter devrimciler, birçok kahve toplantısına katıldı. Bunları ilerde anlatacağız.

Bu toplantılarda attığımız başlıca sloganlar şunlardı:

Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye!

Tüm Halka İş ve Can Güvenliği!

Herkese İş, Köylüye Toprak, Halka Hürriyet!

Yıkılsın Ağalık, Topraklar Köylünün!

Kahrolsun Faşistler, Sosyal-Faşistler!

Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine!

Yaşasın Demokratik Halk Devrimi!

Ayrıca her semte özgü sloganlar atılıyordu:

Levent faşistlere mezar olacak!

Buca faşistlere mezar olacak!

Devrimci Buca!

Buca halkına can güvenliği!

Eğitimde faşist işgale son!

Bu çalışmadan çıkardığımız önemli ders:

- Proleter devrimcilerin sloganları, CHP tabanını ve halkı çok etkilemektedir.

- Bu durumda CHP'lilerin hiçbiri proleter devrimcilere karşı çıkamıyorlar.

- Tabanda birlik, CHP-li yurtseverlerin proleter devrimcilere büyük güvenini sağlamakta, halkın güveni artmaktadır.

Ayrıca çıkardığımız başka dersleri de özetleyeceğiz."

İzmir'den Bir Grup
Proleter Devrimci

BATTALGAZI HALKI REVİZYONİSTLERE GEREKEN DERSİ VERDİ

Battalgazi mahallesi 40.000 kadar nüfusu olan bir gecekondu bölgesidir. Geçen hafta cuma akşamı TİP'in mahallemizde seçim için kahve toplantısı yapacağını öğrendik. Buna karşı halk, bunların devrimci olmadığını bildikleri için "Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye", " Kahrolsun Faşizm, Sosyal-faşizm" sloganlarını haykırarak kahvenin önüne geldiler. Bu sırada TİP'liler, iki kişi göndererek toplum polisini çağırdılar, kahvenin önüne ve mahalleye yerleştirdiler. Sosyal-faşistler, polise; "Bunlar bizi istemiyorlar, dağıtın, saldıramazlar ama yine de dağıtın..." diye komut verdiler. Polis halkı dağıtmaya çalıştı. Halk: "Biz buranın yerlisiyiz, kahve toplantısı olduğunu söylediniz geldik, gitmeyeceğiz" dedi. Polis geri çekilmek zorunda kaldı. Mahalledeki halk aralarında "bunlar devrimci de neden polisi getirdiler, kime karşı kullanacaklar" diye konuşuyorlardı. Revizyonistler kahvenin önüne çıkıp, cilalı sahte sözlerle konuşmaya başlayınca, halk oradan ayrıldı. Revizyonistler kendi başlarına kaldılar ve 15 dakikalık bir konuşma yaptılar. Konuşmayı polisler ve kendi adamları dinledi. Sonra bir polis arabası önde, onun arkasında TİP'liler ve arkada yine polis arabaları olduğu halde mahallemizi terk ettiler.

Battalgazi'de yaşayan devrimci anaların, erkeklerin, gençlerin, kısaca tüm emekçi insanların bu kararlı ve bilinçli tutumu son derece öğreticidir. Bu tutum, emekçi halkı aptal zanneden revizyonistlerin ve sosyal-faşistlerin suratına inmiş bir şamardır. TİP'li hainler, gemilerini yanlış limana demirlemeye çalıştılar. Çünkü, onların gemisi, yeni Rus burjuvazisinin çıkarlarına çalışan yalanlar ve sahtekarlıklardan başka birşey taşımıyor. Bu da emekçi halkımız için zulüm acı ve esaret anlamına gelir. Halkın Yolu gazetesinin elden ele dolaştığı, Halkın Yolu'nun Marksist-Leninist çizgisinin gözle görülür bir biçimde maddi bir güç haline geldiği ve bu durumu daha da derinleştirip, yaygınlaştırmak için emekçi halkla etle tırnak gibi birleşen proleter devrimcilerin fedakarca çalıştığı Battalgazi'de TİP'li revizyonistler yanlış kapı çaldılar. Onlara en fazla uygun olan şey zaten emekçi halkımızın kapısını çalmak değil, Moskova'nın kapısını çalmaktır. Ve bütün sosyal-faşistler tarafından bilinmelidir ki, söz konusu protesto, mücadelemizin sadece başlangıcıdır, sonu değil!

Son olarak, Battalgazideki bu çarpıcı olay, biz proleter devrimcilere, emekçi halkla sıkıca birleşmede, onların hayatını acısı sevinciyle paylaşmada, Halkın Yolu'nun Marksist-Leninist çizgisini bıkmadan usanmadan gerçek sahibi olan emekçi insanlara taşımada bir işaret, yeni bir güç kaynağı olmalıdır.

KAHROLSUN AMERİKAN VE RUS EMPERYALİZMİ!
KAHROLSUN FAŞIST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

BATTALGAZİLİ
PROLETER DEVRİMCİLER

HALKIN SESI DEDEKTİFLERİNİN «KEŞİFLERİ»!

Halkın Sesi dedektifleri, 1 Mayıs katillerini "keşfetme" yolunda bir adım daha attılar. Geçen sayıda çizdikleri Taksim alanı krokisiyle katilleri bir çırpıda gizleyip proleter devrimcileri ve devrimcileri "katil" yapan Halkın Sesi, şimdi dolambaçlı lafları bırakıp açıkça yazdı: "Sular İdaresi üstünden ateş edildiği söylenmektedir. Ancak buradan ateş edilmediğini tesbit etmiş bulunuyoruz" (Halkın Sesi, Sayı 111)

İşte böyle, ihanetin sonu, sınırı yoktur. Her çırpınışta daha çok batağa gömülürsün. Katilleri açıkça korumakta emniyet yetkililerini, faşistleri de kat kat geçersin.

Gerçekler öyle gizlenemez hale gelmiştir ki, 2 Haziran tarihli gazetelerde çıkan savcılık raporlarında şöyle denilmektedir:

".... Tesadüfi olmayan bu atışları İntercontinental Oteli'nin muhtelif kat ve bölümlerinden, bu Otelin yanındaki inşaat ve çiçekçi dükkanı içinden, Sular İdaresi'ne ait duvardan, Ozalit yazılı binanın çatısından, Abdülhak Hamit Caddesi içinden, PTT binasının üstünden, Pamuk Eczanesi'nin üstünden veya civarından aynı anda başlayan seri atışlar izlemiştir." diyor savcılık raporu.

Eh, Halkın Sesi de, ne inanılmaz yalanlar savurduğunun biraz olsun farkındadır. Onun için, her ne kadar Sular İdaresi üzerinden ateş edilmediğini söylese de, hemen ekliyor:

"Ateş edilmiş olsa bile Kazancı'daki insanların buradan öldürülmesine olanak yoktur."

Proleter devrimcileri ve devrimcileri karalamak katilleri gizlemek için böylesine gözü dönen Halkın Sesi, aynı dergi sayfalarında, sahtekarca "İşkenceci ve Katillerden Hesap Soralım" diye yazıyor. Bu ne alçaklık! Sen MİT, kontr-gerilla, CIA'nın, sosyal-faşistlerin gönüllü ajanlığını yüklen sonra da böyle yaz!

Bırakalım devrimci olmayı, biraz olsun dürüst namuslu olan kimse, Halkın Sesi saflarında yer alamaz. O saflarda yer almak, halkın ve devrimcilerin kanına batmış katillere koruyuculuk yapmaktır.

MİLYONLARCA İŞÇİNİN GÜCÜ VE BİRLİĞİDİR 16 HAZİRAN!

Baş.ta.sa.1'de

sarılıyor, faşist 17. madde ile devrimci önderleri kara listeye alıyorlar.

Bir de dillerinden düşürmedikleri işçi sınıfının talepleri için DİSK dergilerinde yazdıkları sayfalarca yazılara bakın. Karşı-devrimci yüzlerini gizlemek için DGM-lere ve MESS'e karşı mücadeleye döktükleri övgülere bakın. Onlar faşizme karşı Rus sosyal - emperyalizminin ülkemizdeki etkinliğini arttırmak için mücadele ederler. Ama iş işçi sınıfının mücadelesine geldiğinde, bu mücadeleyi kontrol altına alamadıkları zaman, devrimci önderler hakimiyetlerine ve işçi sınıfı üzerindeki zorbalıklarına karşı durduğundan faşist yasalara sarılmakta bir an bile tereddüt etmezler. Açıktır ki, revizyonizmin demagojileri yerle bir edilmeden işçi sınıfının hareketi ileriye yürüyemez.

İşçi sınıfı ekonomik ve sendikal hakları için gittikçe safları genişleyerek kendiliğinden mücadeleye atılıyor. Mücadele işçi sınıfını eğitmektedir, gücünü ortaya koymaktadır. İşçi sınıfı faşist diktatörlüğün panzeri, kurşununa değil, her türlü karşı-devrimci silahına karşı direnmek, hem ekonomik sendikal mücadelesini ileri götürmek, hem de gerçek kurtuluş için, bağımsızlık ve özgürlük uğruna gerekli olan ideolojik ve siyasi silahlarına sahip olduğunda yenilmez olacaktır. 16 Haziran'ların devrimci atılımı, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi silahıyla birleşerek tüm karşı-devrimcilere direnecek.

Yeni 16 Haziranlar gelecek. Ve şüphesiz ki, yeni 16 Haziranlar sakin "barışçıl" gösteriler değil, çetin ve zor hesaplaşmalarla birlikte gelecek. 16 Haziran gibi büyük tarihi atılımları, diğer halk sınıflarını etkileyen mücadeleleri zafere giden yolda devrimci bir önderliktir. Böyle bir önderlik 16 Haziranda yoktu. 16 Haziran'da öndersiz ve kendiliğinden olmakla birlikte 16 Haziran, işçi sınıfı tarihine büyük bir direniş olarak geçti. Böylece işçi sınıfı kendisinin hesaba katılması gereken bir güç olduğunu ortaya koydu. İşçi sınıfının hakim sınıfları korkutan böylesine bir devrimci atılımını önlemek için burjuva reformcuları vaadlerde bulundular. Rus emperyalizminin uşakları da yeni 16 Haziranları durdurarak, bu gücü Rus emperyalizminin yararına kullanmak için karşı-devrimci faaliyetlerini arttırdılar. Şimdi herkes işçi sınıfının gücünü kendi çıkarlarının peşine takmaya çalışıyor.

Ekonomik-sendikal mücadelenin kazançlarını korumak ve Amerika ve Rusya ve onların uşaklarına karşı kavgada ileri yürümek için işçi sınıfı, siyasi silahlarıyla, Marksizm Leninizm-Mao Zedung Düşüncesiyle donanarak önderliği eline almalı, gelecek 16 Haziranlara böyle hazırlanmalıdır.

Konut sorunumuzu ancak devrimci demokratik halk iktidarı çözebilir

Buca'nın dışında, 50-60 hane emekçi insanın yaşadığı Kuruçeşme'de 14 evi yine jandarmalar vasıtasıyla yıktırdılar. Yine buradaki emekçiler geceyi dışarda geçirdiler. Gecenin soğuğu ve yağan yağmurun altında sabahlayan Kuruçeşme'nin emekçileri: Yine de bu mahalleye Kurtuluş mahallesi adını vereceğiz diyorlar. Bu isimlendirme burada yaşayan 200'ü aşkın insanın ortak hedefi: KURTULMAK...

Onlar da ülkenin her yanında yoksulluktan, hayat pahalılığından, işsizlikten, topraksızlıktan, konutsuzluktan acı çeken insanlar gibi "KURTULUŞ" istiyorlar. Yığınlar halinde emekçilerin, günden güne yoksullaştıkları, bir dizi tertiplerle işsiz, yersiz, yurtsuz bırakıldıkları, çeşitli oyun ve tertiplerle kurşunlandıkları bu günkü durumda: Kurtulmak için mücadele etmek gerektiğini söylemek yetmiyor... Nasıl mücadele edilmesinin gerektiğini de öğrenmek zorundayız. Mücadele sonunda kazandıklarımızın kalıcı olması için neler yapmalıyız, bunu da düşünmek ve çıkarmak zorundayız. Ancak bu yolla biz emekçiler bize zulmedenlerin saltanatlarını, düzenlerini, devletlerini yıkar ve yerine halkın acı çekmeyeceği, sömürülmeyeceği düzeni kurabiliriz.

Bugün bütün halkın çektiği acıların aynısını çekiyor Kuruçeşme'deki emekçiler. Buradaki çalışanların ekmeğinden, aşından giyeceğinden artırarak ya da faizciye borçlanarak yaptırdıkları konutlar belediye tarafından yıkılmak istenmektedir. Yıkım için ısrarlı bir şekilde çalışan Işılay Saygın bu emekçilerden korkuyor. Onların mücadeleci ve isyankar gelenekleri titretiyor faşist belediye başkanını... "Hepinizin oylarını bana vereceğine inansam dahi yine yıkarım evlerinizi" diyen bu beslemeyi asıl rahatsız eden şey: Kuruçeşmeli emekçilerin boyun eğmeyişleridir. Faşist belediye başkanına destek olan güçler bizi yıldırmak istiyorlar ama başaramıyacaklar...Bu halk düşmanları, değil jandarmaları bütün ordusunu toplasalar yine de boşuna çünkü halkı sindiremiyeceklerdir. Bunu onlar da görüyorlar. Ama ne yaparlarsa yapsınlar: Halkın örgütlü ve birleşik mücadelesini durduramazlar.

Kuruçeşmeli yoksullar yeniden yapmaya başladıkları evlerini, bir dahaki yıkıma gelenlere karşı daha da kararlı bir şekilde koruyacaklar.. Her seferinde daha da güçlü bir şekilde direnecekler..

Bunu evlerini yıkmak için gelen jandarmalara karşı yiğitçe karşı duran bir kadın emekçinin direnişi ispatlıyor onlara. Bu emekçi kadının direnişi, ABD emperyalistlerine uşak MHP'li faşist Işılay'a ders olsun.

Bütün faşistler, gibi belediyedeki faşistte bilmelidir ki: Halkın acı çekmesine ve zulüm görmesine direnen kadın emekçilerimizde var...

Bütün Bucalı emekçiler!

Kuruçeşmeli emekçilerin direnişi bizim mücadelemizin bir parçasıdır. Çünkü biz ezilenler aynı ailenin fertleriyiz. Hepimiz aynı zülum, aynı baskılarla, aynı haksızlıklarla karşı karşıyayız. Bu haksızlıklara karşı mücadele ettiğimiz her yerde biz gücümüzü sadece birliğimizden, dayanışmamızdan alıyoruz. Zülme karşı her mücadeleye olduğu gibi, Kuruçeşmeli emekçilerin mücadelesine destek olmak görevimizdir. Faşist Işılay'dan bütün yoksullara çektirdiği acının, sıkıntının hesabını sormak için örgütlenelim. Kuruçeşmeli emekçilere yaptıklarına karşı sesimizi yükseltelim...

Kuruçeşmeli Emekçiler:

Evlerimizi yıktırmamak için örgütlü olmamız gerekir, yıkıma gelenler karşılarında, aynı amaçla tek bir yumruk gibi birleşmiş insanları dağıtmadan, evleri yıkamayacaklarını anladıkları gibi, bizlerde: örgütlü olursak evlerimizi yıktırmayacağımızı anladık. Onun için bundan sonra yıkım için gelenlere örgütlü bir şekilde karşılık vermeliyiz... Onların iyiniyetli insanlar gibi görünmelerine kanmayarak: "Herkes evinin başına gitsin, tek tek konuşacağız" demelerine inanmamalıyız. Her olaydan, her fırsattan yararlanarak birliğimizi güçlendirmeliyiz.

Mücadelemizin bu zülum düzenini yerle bir etmesini hızlandırması için Bucalı emekçi yığınlarıyla ve proleter devrimcilerle birleşelim. Bucalıların sömürü ve zülme karşı sürdürdükleri mücadeleye omuz verelim. Unutmayalım ki, bizim derdimiz sadece evimizi yıktırmamak değildir. Bizim daha nice çözmek zorunda olduğumuz sorunlar (işsizlik, açlık, pahalılık, faşist katliam ve baskılar gibi) var. Ve bunların ancak Devrimci Demokratik Halk İktidarı altında çözüme kavuşacağını kavramalıyız.

NE AMERİKA NE RUSYA,
YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
EVLERİMİZİ YIKTIRMAMAK İÇİN ÖRGÜTLENELİM VE DİRENELİM!
KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM!
HERKESİN KONUT SORUNU ÇÖZÜMLENMELİ VE GECEKONDU SEMTLERİNİN YOL-SU-ELEKTRİK-KANALİZASYON-OTOBÜS SORUNLARINA CEVAP VERİLMELİDİR!
YAŞASIN KURUÇEŞME (KURTULUŞ) MAHALLESİ EMEKÇİLERİNİN DİRENİŞİ!

İZMİR (BUCA'DAN)
BİR PROLETER DEVRİMCİ

HALKIN YOLU: Haftalık Siyasi Gazete * Sahibi: Sadun Sönmez * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Alaattin Şahin * Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 4/23 Cağaloğlu-Ist. * Abone ve Yazışma Adresi: PK. 550 Sirkeci-Ist. * Abone Koşulları: Yurtiçi yıllık 120 TL., 6 Aylık 65 TL., Yurtdışı yıllık 200 TL., 6 Aylık 100 TL. * Ödemeler için, Postaçeki Hesabı: Sadun Sönmez 102547 * Baskı: Daily News Web Ofset *

PARLAMENTO ve HALKIN İRADESİ

Bu seçimlerde de 30 yıldır yapılan seçimlerdeki gibi siyasi partilerin yetkilileri mitinglerde nutuk attılar, basına demeçler verdiler, TRT'de boy gösterdiler. Oy istediler. "Bizi iktidar yapın", "milletin iradesi tecelli etsin" gibi laflar ettiler. Eh, secimler bitti "milli irade" kendini gösterdi. Seçim sonuçları belli oldu. Hiç bir parti tek başına parlamentoda aritmetik çoğunluk olan 226 sayısını sağlayamadı. Ve şimdi tam bir komedi başladı. Demirel, "iktidar ortada"di yor. Ecevit "ulus bize yetki verdi" diyor. Erbakan yine "anahtar bizde" diyor. Ortalıkta tam bir curcuna. Basın, yayın ve TRT'nin tek konusu bu. Bütün halkın dikkati seçim sonuçlarına, parlamentoya çekilmeye, dikkatler parlamento üzerinde yoğunlaştırılmaya çalışılıyor. Ortalığı toz dumana katmaya uğraşıyorlar. Hepsi bir türkü tutturmuş gidiyor. Kim ne demiş, hükümet nasıl kurulacak, iktidar kim olacak? Hepsi de 226'yı sağlayıp halkın kendilerine "yetki" verdiğini is patlamaya, "milletin iradesinin tecelli bulmasına" çalışıyorlar.

Evet, 30 yıldır her seçimde "milletin iradesi" böyle gerçekleşiyor.

Peki bu nasıl iradedir ki, elli yıldır acı çeken, sömürülen halk oluyor. Bütün bu baskı ve zulmün kaynağı olan emperyalizmin uşağı büyük burjuvaların, toprak ağalarının düzeni yarı-bağımlı, yarı-feodal yapı otuz yıldır yapılan seçimlerde "milli irade tecelli bulduğu" halde sürüyor. İş ve can güvenliği için hayat şartlarını nispeten düzeltmek için mücadele edenlerin üzerine faşist komandoları salmak, polis, panzer göndermek, toprak ve hürriyet isteyen köylülere jandarma dipçiğiyle cevap vermek, öğrenim özgürlüğü isteyen gençleri kurşunlamak, Kürt milletini milli zulüm altında inletmek kimin "milli iradesi". Tabii ki, bütün bu baskı ve zulmü gören halkın iradesi değil, emperyalizmin uşağı büyük burjuvazi ve toprak ağalarının iradesi. Her düzenin olduğu gibi bu düzenin de temel direği olan devlet ve devletin temel unsurları ordu, polis ve bürokrasi onların elinde. İşte iradeyi tayin eden de bu kurumlardır. Bu kurumları hangi sınıflar elinde tutuyorsa, iktidarda odur. İrade de onun elindedir. Parlamento bu gerçeği gizlemek için bir süsten başka bir şey değildir. Hakim sınıfların siyasi temsilcileri, sözcüleri olan partiler, işte bu gerçeği gizlemek için, her seçimde, halkın karşısına geçer; bizi seçin, "milli irade" yi en iyi biz temsil ederiz derler.

Bütün meseleleri, diğer seçime kadar, hakim sınıfların sözcülüğünü kimlerin yapacağı, halkı bir dört yıl daha kimlerin yöneteceği meselesidir. Devlete, orduya, bürokrasiye dayanan egemenliklerini, diktatörlüklerini gizlemek, iktidarın seçimlerle, halkın oylarıyla tayin edildiği hayallerini yayma meselesidir.

Bütün önemli kararlar Milli Güvenlik Kurulu'nda işverenlerin bürolarında, kulislerde, meclis odalarında alınır, parlamentoda onaylanır. "Parlamenter demokratik düzene" uydurulur. Yoksa parlamento ile, hükümet değişikliği ile ne düzen değişir, ne halkın iradesi tayin edilir.

Milletin iradesinden bahseden Demireller, Türkeşler, emperyalizmin uşağı büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist sözcüleridir. "Milli irade" palavralarıyla bu gerçek gizlenemez. 73 seçimlerinden sonra, "millet bize muhalefet görevi verdi" diyen Demirel, 74-de hükümeti kurarkan yeniden seçim yapılmadığına göre, bu görevi kendisine kim verdi? Tabii ki, emperyalizmin uşağı hakim sınıflar Demirel, Türkeş faşistlerinin "milli irade" dedikleri şey işte budur. Bu öylesine bir iradedir ki, gerektiğinde ne parlamento dinliyor, ne de parlamentoda çoğunluk olmayı. 12 Mart'ta faşist darbeyle iktidarı ele geçirenler hükümetler kurarken hangi iradeye dayanarak bunu yaptılar. Tabii ki Amerikancı büyük burjuvazi ve toprak ağalarına.

Reformcu Ecevit de işte bu parlamentoyla düzeni değiştireceğini, "halk iktidarı" kuracağını söylüyor. Şimdi bütün partiler sefarber olmuş, yıllardır sürdürdükleri bu komediyi oynamaya çalışıyor, koalisyonlar, mebus pazarları açarak, "milletin iradesini" gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Hepsi aynı türküyü söylüyor: Devleti en iyi biz koruruz, hakim sınıfların sözcülüğünü en iyi biz yaparız, halkın mücadelesini en iyi biz engelleriz. Türkünün özü bu ama makamı değişik.

Bu komediyi halk 30 yıldır izliyor. Otuz yıldır her seçimde nasıl "milletin iradesi" palavralarıyla yapılan palyaçoluğu görüyor. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, ergeç bu halk düşmanı vatan satıcılarının düzenini parçalayacak ve bu komediye son vererek, Devrimci Demokratik Halk Diktatörlüğü'nü kurarak kendi iradesini gerçekleştirecektir.

MUSTAFA BAYSOY

Faşist cinayetler karşısında sessiz kalmayalım!

Ülkemiz üzerinde hegemonya peşinde koşan ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmi, kendi iğrenç emelleri uğruna emekçi halkımız üzerine besleme katilleri olan Ülkü Ocaklı ve İGD faşistlerini saldırtmaktadırlar.

13 Mayıs 1977 günü akşam evine gitmekte olan Mustafa Baysoy arkadaşın üzerine Ülkü Ocaklı komando bozuntusu faşist köpekler saldırarak arkadaşımızı bıçakla ağır şekilde yaralamışlardır.

Aydın Devlet Hastanesine kaldırılan arkadaşa doktorlar anında müdahale etmeyerek kan zayine neden olmuştur. Hastahaneye yatırılmasından 2 gün sonra ameliyathaneye alınan arkadaşın yarasına hiç bakılmadan tekrar dikilmiştir. Daha sonra 17 Mayıs 1977 sabahı tekrar ağırlaşan arkadaşa kan vermeğe gittiğimizde hastahane personeli de kan vermek için sıraya girmişti. Hastahane baştabibi kan veren personelin isimlerini tesbit etmiş görevinden alınacağını söylemiştir. Arkadaşımızın yarası pek ağır olmamasına karşın bakımsızlık yüzünden can verdi. Bu tüm yurtsever Aydın halkının gözünden kaçmamıştır.

18 Mayıs'ta CHP ve TÖB DER, devrimci arkadaşımıza sahip çıkmak istedi. Dolayısıyle 5 Haziran'ın güvencesi için yürüyüşün sessiz olmasına karar verdiler. Fakat Aydın ve çevresinden gelen proleter devrimciler, reformist CHP ve TÖB-DER'in sosyal-faşist yöneticilerinin aldığı karara uymayarak gerçek bir devrimciye yakışır şekilde arkadaşlarını toprağa vermişlerdir.

Biz proleter devrimciler olarak faşist cinayetlere yeter diyor ve halkımızı ABD emperyalizmine, Rus sosyal-emperyalizmine faşizme ve sosyal-faşizme karşı birlik içinde mücadeleye çağırıyoruz.

NE AMERİKA NE RUSYA,
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

AYDINLI
PROLETER DEVRİMCİLER

DEVRİM ŞEHİTLERİNİN HESABINI HALK KENDİSİ SORACAKTIR!

HASAN DOĞAN

ERTUĞRUL KARAKAYA

Çeşitli renkte mallar seçim pazarında sergilendikten, günlerdir kurulan seçim pazarı bittikten sonra, defterler dürülmüşken, hesaplar, pazarlıklar başlamışken, bu toz dumanın ortalığı kapladığı Ankara'da bir kurşun patladı. Orta Doğu Teknik Üniversitesindeki bir jandarma, öğrenci temsilcisi devrimci Ertuğrul Karakaya'yı kurşunlarla delik deşik etti.

Binlerce lira dökülerek yapılan, seçim komuşmalarında palavraların, küfürleşmelerin, vaadlerin ortalığı kasıp kavurduğu sandık başına koşun çağrılarının, oy dilenciliği, yalvar yakar kuru sıkı atılan vaadlerin son bulduğu 5 Haziran'dan üç gün sonra bir devrimci daha öldürüldü.

Son bir yıldır 300'e yakın devrimci, yurtsever, proleter devrimcinin kanına giren faşist diktatörlük, cinayetleri katliamları arttıracağını, devam ettireceğini bir kez daha göstermiş oldu.

5 Haziran'dan önce halkı eli böğründe bekleterek "hesap soracağız", ha geldik ha geliyoruz, "analar çocuklarınıza can güvenliği için oy verin" diyen reformcu CHP'nin başı Ecevit, 220, 200 toplama çıkarma hesaplarına dalmıştı. Sayılar az gelip, durumu sallantıya girince AP'nin daha önce CHP'ye ettiği Ecevit'in "ağıza alınmaz" dediği küfürleri unutma teklifini hemen kabul etti, "geçmişi unutalım", "uygar ilişkiler kuralım" dedi.

Çok uzakta değil, 5 Haziran-dan dört gün önce kaybolan, proleter devrimci Hasan Doğan'ın cesedi, işkence izleri ile dolu olarak bulundu. Hayatını halkın bağımsızlık ve özgürlüğüne adamış proleter devrimci H.Doğan'ı faşist diktatörlüğün sivil çeteleri kaçırıp katlettiler. İşte Ecevit'in "unutalım" dediği "geçmiş" buydu. Günlerdir halka, sabır, sabır diyen, tevekkül nasihatı çeken, oy verin hesap soralım aldatmacası 5 Haziran'ın sıcağı sıcağına bir kere daha ortaya çıktı.

O, ordunun "demokratik" olduğunu mitinglerde dilinden düşürmedi. E.Karakaya'yı kurşunlayan, halka, Kürt ulusuna zulmeden, Ecevit'in "demokratik" dediği ordu budur.

Ecevit, oğullarını kızlarını yitiren halka şimdi tevekkül nutukları çekmiyor, hakim sınıfların desteğini hesap sormaktan vaz geçtiğini söyleyerek, genişletmeye çalışıyor. İşte reformcuların can güvenliği, halk iktidarı dediği; iki süper devlete köleliği, faşist diktatörlüğün zulüm ve sömürüsünü devam ettirmek.

İşi gücü kurşunlanan halkla, ona kurşun sıkan, sömüren, yoksullaştıran faşist diktatörlüğü barıştırmak, emperyalizm ve sosyal emperyalizmin boyunduruğunu mavi boncukla taşınabilir göstermek; her şeyiyle düzenin devamını sağlamak olan iki yüzlü reformcular değil geçmişi, tek bir günü, tek bir halk savaşçısını dahi unutturamazlar. Onların acısı derine gömülmüştür.

Bu uğurda mücadele ederek, proleter devrimci hareket her zaman şunu söyledi: Devrimci proletaryanın bayrağı altında toplanmadıkça, devrimci demokratik halk iktidarını kurmak için gece gündüz mücadele etmedikçe, kendi gücümüzle, çalışan halkın gücüyle faşist katillerden hesap sorulamaz. Halkın kendisinin yerine hiç kimse canileri, katilleri, vatan satıcısı ve halk düşmanlarını cezalandıramaz.

Reformcu hayalleri bir kenara atarak, devrimci proletaryanın bayrağı altında devrimci demokratik halk iktidarı yolunda yürüyerek faşist katilleri, kitlelerin devrimci şiddetiyle ezmeye halkın kendi gücü yeterlidir.

"HUZUR" ve "İSTİKRAR" Yaygaraları Arttı

Seçimler öncesinde ve hemen ertesinde hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin sözcüleri "huzur", "ekonomik istikrar" vs. türünden yaygaraları iyice arttırdılar. "Ekonomik istikrar" sızlığın ifadelerini hemen hergün gerek burjuva gazeteleri gerekse "iş adamları" ortaya koyuyorlar. Döviz rezervleri tükenmiştir, Türk parasının gerçek değeri resmi kurun altındadır, enflasyon alıp yürümüştür, devalüasyon gereklidir ve geç kalmaktadır. Yatırım malları ve aramalları ithal edilememektedir, tasarruflar yeterli düzeyde değildir. Finansman ihtiyacı karşılanamamaktadır. Enerji darboğazları yaşanmaktadır, ücret artışları almış yürümüştür, bazı mallar karaborsadadır, bazısı ise talep yetersizliğinden elde kalmaktadır, vs. vs. Ekonomi tam bir iflasın eşiğindedir. Aynı şekilde toplumsal "huzursuzluk" almış yürümüştür. "Anarşi" düzeni tehdit etmektedir. Halk yığınları bugüne kadar kutsal olan kuralları bile çiğnemeye başlamıştır. Kanun nizam hükmünü yitirmiştir, mal güvenliği yoktur, vb. vb.

Bütün bu yaygaraların esası gayet basit ve açıktır: "Ekonomik istikrar" sızlığın esası mevcut emperyalizmin uzantısı tekelci kapitalizmin nükseden hastalıklarıdır. "Huzur" suzluk ise bu temel üzerinde yükselen ve onun tarafından sürekli beslenen sınıf mücadelesinin sertleşmesidir. Bugün bizzat burjuvazinin sözcüleri (hatta Erbakan bile) yer yer ekonomimizin emperyalizmle bağımlı yarı-sömürge niteliği açığa vuruyorlar. Emperyalizm, ekonomide bir avuç tekelin egemenliği demektir. Emperyalizm, çürüyen cançekişen, asalaklığın zirvesindeki kapitalizmdir. Üretici güçlerin gelişmesinin önündeki en esas engeldir. Bir kaç dev tekelin büyümesi ile mali sınırları gelişmesi derin ekonomik buhranlar ortaya çıkarmakta, emperyalizm krizlerin başını çekmektedir. Üretici güçler tahrip olmakta, yaratılan ürünler yok edilmektedir. Dünyadaki istikrarsızlığın esas kaynağı budur. Emperyalizm sermaye ihracıdır ve mali sermaye ağları tüm dünyayı sarmıştır. Tek tek ülke ekonomilerini emperyalist sistemin halkası haline getirmiştir. Emperyalistler, bağımlı ekonomi üzerindeki mali egemenliklerini, sömürü, ve talanlarını sürdürebilmek için bazı uluslararası mali kurumlar da yaratmıştır. Örneğin, IMF ve Dünya Bankası gibi. Bunların da yardımıyla içine düştüğü buhranın yükünü bizim gibi ülkelerin ekonomilerinin üzerine yıkmaya çalışmaktadır. Böylece, buhranın yükü, emperyalist sömürüyü ve baskıyı kat kat arttırmakta, zaten emperyalizme bağımlı gelişmiş, çarpık, dengesiz, feodal unsurlarla içiçe bulunan ekonomik yapının zorluklarını yoğunlaştırmakta, ekonomiyi iflas haline sokmaktadır. Elbette ki bütün katmerli yük çalışan halkın omuzlarına yığılmaktadır. İşte "ekonomik istikrarsızlık"!

Buhranın bütün yükünü emekçi halka yıkma zaten çifte sömürü altında inleyen halkın dizginsiz sömürüsü anlamına gelmektedir. Elbette bu azgın sömürüye karşı halk kitlelerinin muhalefeti yükselmektedir, kitle hareketleri kabarmaktadır. İşte "huzur" suzluk da böylece başlıyor. Kitlelerin en küçük ekonomik ve demokratik hakları için girdiği mücadeleye faşist diktatörlüğün saldırısı ve halkın direnmesi "huzur" u iyice bozuyor.

Bunun içindir ki, mevcut sömürü ve zulüm düzenine karşı suskun köleler olmak istemeyenler ve ayağa kalkanlar "huzur" bozan anarşi kışkırtıcısı oluyor.

önemli düzeltme:

- Halkın Yolu'nun 14. sayısında "YOLDAŞ İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN ANISINA" başlıklı yazıda, önemli bir hata yapılmıştır. İbrahim Yoldaş'ın işkencehanelerde yiğitçe direnirken verdiği ve bütün proleter devrimcilere örnek olan ifadesinin 1. cümlesinde yanlış vardır. Bu yanlışlık, Nihat Behram'ın "İbrahim Kaypakkaya-Hayatı ve Mücadelesi" adlı kitabından gelmektedir, çünkü oradan alınmadır.

"Ben devrimciyim, biz devrimci olarak..." diye başlayan kısım, "Ben komünist devrimciyim, biz komünist devrimciler...." olacaktır.

Bu konuda gazetemizi uyaran Buca cezaevindeki devrimcilere dostça selamlar.

- Halkın Yolu'nun 16. sayısında 1. sayfadaki "SÖMÜRÜDEN, ZULÜMDEN, KÖLELİKTEN YANA OLANLARA KARŞI BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ SAFLARINDA BİRLEŞELİM" başlıklı yazının 2. sayfadaki devamında, 6. sütunun ilk cümlesinden sonra, "Faşist partilerin destekçisi MSP'ye oy yok" olacaktır. Teknik aksaklık nedeniyle çıkmamıştır.

Halkın Yolu, böyle hatalar yapmamak için daha dikkatli ve titiz olacaktır.

bir devrimci astsubay: "ERLER ve ASTSUBAYLAR ÖZGÜRLÜKTEN YOKSUNDUR"

Bilindiği gibi faşist diktatörlüğün en önemli silahlarından birisi de ordudur. Hiçbir faşist yönetim orduya sırtını dayamadan, ordudan güç almadan baskısını sürdüremez. Türk silahlı kuvvetleri de bugün bu amaca doludizgin dayanak olmaktadır. Genelkurmay başkanı 27 Mayıs nedeniyle yayınladığı beyanatında "düzene uzanan eller kırılacaktır" derken ordunun amacını apaçık ortaya koymaktadır. Silahlı kuvvetlerin bu yöneticilerine bu gücü veren nedir? Kimden güç alarak bu tehditleri savurmaktadırlar? Kimlerdir rüşvet alanlar? Kimlerdir emekli olunca dolgun ücretlerle tekelci sermayenin büyük şirketlerine ve bankalara yönetici, genel müdür olanlar? Ve burjuva düzenden nasibini alabilmek için birbirleriyle yarışanlar ve birbirlerinin ayağını kaydırmaya çalışanlar? Ve de kimlerdir ordu içinde yükselen ve gelişen yurtsever-devrimci akımları sindirmek, ezmek, yoketmek için yasal olan ve olmayan her yola başvuranlar? Bunlar yanıtlanmalı ve silahlı kuvvetlerin komuta kademesinin gerçek yüzü açığa çıkarılmalıdır.

Türk Silahlı Kuvvetleri İç Hizmet Kanunu ve Askeri Ceza Kanunu denilen tamamen faşist ve baskı unsuru iki yasa ile yönetilmektedir. Her komuta kademesindeki kişi bu faşist yasalardan aldığı güçle derebeyliğini sürdürür. Vereceği emir tartışmasız kabul edilmelidir. Aksi halde emre itaatsizlikle suçlanır kişi. Ve açığa alınır, maaşı kesilir, hapsedilir, dövülür, sövülür, sürgün edilir, ordudan ihraç edilir vs. Bugün orduda subay-astsubay ve erler olmak üzere 3 ana unsur vardır. Genelde subay emreder, astsubay ve erler emri uygulamakla yükümlüdür. Astsubay subayla er arasında tampondur. Er ise ırgattır, eşyadır, makinedir. Ere insan gözüyle bakılmaz. Er dövülmeli, sövülmeli, cezalandırılmalı ve ezilmelidir. Çünkü er, özgürlükten yoksun bir metadır. Ama eğer bu er faşist diktatörlüğün başbakanının yeğeni Isparta 1950 doğumlu Deniz eri Yahya Demirel ise o zaman durum değişecektir. İzmir 2. Dz. Er Eğt. Alayı erlerinden Yahya Demirel canı sıkılınca istirahat almak için İzmir Hava Hastanesine başvurur ve de 23.5.77 tarihinde 1415 numara ile Ortopedi kliniğine kaydolur. Yahya Bey özellikle bekletilir ve bütün hastalar gittikten sonra ortopedi doktoru yarbay Kenan Atabey ile kapalı kapılar arkasında pazarlıklar yapılır. Sonra Dz. Eri Yahya Demirel'e acut Lumbalgie teşhisiyle 7 gün istirahat verilir (iç hizmet kanununa göre istirahatlerin birlikte geçirilmesi şarttır), ve bu Dz. eri birlik komutanının izniyle bu süreyi Büyük Efes Otelinde geçirir. Çünkü bu er sadrazamın sol yumurtalığıdır. Diğer bir er ise izinli gittiği köyünden dönüşte yollar kar la kapalı olduğundan birliğine bir gün geç gelir ve 15 gün hapse atılır, askerliğinin bitiminde bu hapis kadar daha fazla askerlik yaptırılır. Benzer örnekleri çoğaltmak çok kolaydır.

Silahlı kuvvetlerde subay-astsubay ayrımı bilinmektedir. Ve bu ayırım bilerek körüklenmekte sivriltilmekte, parçala-yönet siyaseti izlenerek kolay yönetilebilme ortamı yaratılmaktadır. Subay sermayenin, burjuva düzeninin adamıdır. Astsubay ise ordunun emekçisidir. Halk adamıdır. Bu ayrıma karşı çıkan bazı yurtsever subaylar, subaylık özelliklerini yitirdiği ve sosyal yönü zayıf olduğu gerekçesiyle diğer subaylar tarafından horgörülür ve enterne edilirler. Çünkü onların sosyal yön anlayışları onbinlerce emekçinin maaşlarından sosyal faaliyet aidatı adıyla kesilen paraların dekolte giyimli, tuvaletli hanımlarla birlikte viski partilerinde eğlence gecelerinde harcanması demektir.

Bugün astsubay okullarına ve harp okullarına faşist öğrenciler doldurulmakta ve bunlar birkaç yıl sonra ordu saflarına katılıp göreve başladıklarında kendi karanlık amaçlarına uygun yapıda kadrolar oluşturulmak istenmektedir.

Sizler, sıkıyönetimle terörle baskıyla halka, proletaryaya ve içte yurtsever-devrimci subay, astsubaya gözdağı vererek faşist düzenin bekçiliğini yapanlar; amacınıza hiç bir zaman ulaşamayacaksınız. Taban uyanmaktadır. Buna siz de, istihbarat örgütünüz de, kanunlarınız da engel olamayacak. Zafer proletaryanın, zafer emeğin, zafer ezilenlerin olacaktır.

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLER VE YURTSEVERLER!
KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM!
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SOSYAL-EMPERYALİZM!
KAHROLSUN EMPERYALİZMİN HER ÇEŞİDİNE HİZMET EDEN KUYRUKÇULAR!

İZMİR'den Devrimci
Bir Astsubay

devrimciler, İslahiye Lise-Der ve Töb-Der'e yapılan faşist saldırılara karşı yiğitçe direniyor

Faşist diktatörlüğün bekçi köpeği Türkeş'in Antep'e gelmesine bir gün kala, Türkeş uşağı besleme faşistler çevre kasabalara saldırılar yönelttiler. Bu faşist saldırıların bir parçası olarak perşembe günü öğleden sonra faşist Türkeş'in beslemesi Nedim Yırtar'ın TÖB-DER'in bahçesine gelerek devrimcilere silah çekmesi karşısında devrimciler, faşist namlunun üzerine yürüyerek faşist beslemeye hak ettiği cevabı vermiştir. Bu olaydan sonra gericiler ve faşistler TÖB-DER'e ve LİSE-DER'e saldırarak bir devrimciyi yaralamışlardır. Devrimciler bu saldırıyı püskürttüler.

Olay üzerine savcı, faşist beslemelerin beşini tutukladı. Bunun üzerine faşistler ve gericiler savcılığın önünde gösteri yaptılar. Daha sonra çevreden faşist militanlar getirerek halk üzerinde faşist terör estirmek istemişlerdir. Fakat biz devrimciler olarak, faşist teröre karşı mücadele edeceğiz.

NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

Halkın Yolu'ndan devrimciler
İSLAHİYE/GAZİANTEP

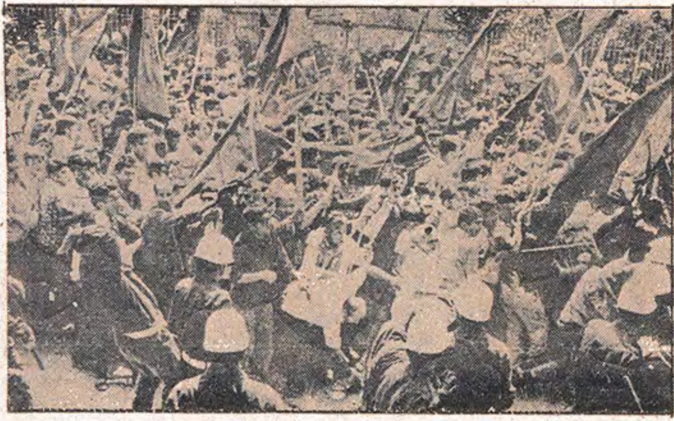
TARİHİ EZİLENLER YAZIYOR

1970'ler Türkiyesi. Halk kitlelerinin devrimci, yurtsever, demokrat mücadelesi yıllardır yükseliyor. Amerikan emperyalizmi ve ona bağımlı egemen sınıflar Türkiye'de sarsılan hakimiyetlerini pekiştirmek umuduyla kitle mücadelelerini terörle ezmeye çalışıyorlar. Fabrikalarda, tarlalarda, okullarda sivil ve resmi faşist çeteler halka saldırıyor, kurşun sıkıyor. Amerikan aleyhtarı büyük Taksim mitingi sivil ve resmi faşist çetelerin saldırısına uğruyor, dağıtılıyor ve Taksim Meydanı kana bulanıyor.

Gerçekler ortadadır: kitle mücadeleleri yükseliyor ve Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri bu mücadeleyi ezmek için halka saldırıyor.

15-16 Haziran 1970. Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvazi işçilerin sendikal haklarını yok etme, DİSK'i kapatma yönünde bir saldırı başlattı. İşçiler büyük bir direnişle cevap verdiler bu saldırıya. İstanbul'un dört bir yanından sokaklara aktılar. Bu, işçilerin kapitalist düzene ve siyasi iktidara karşı öfkesini dile getiren kendiliğinden bir patlamaydı.

İşçiler, sendika yöneticilerinin bütün aleyhte propagandalarına rağmen devrimci gençlerle birleştiler, kardeşlerine ateş açmayı reddeden askerlerle birleştiler, barikatları yerle bir ettiler. Polis büyük işçi kitlelerine ateş açtı. Bir çok işçi katledildi, çok sayıda işçi ve devrimci tutuklandı, sıkıyönetim ilan edildi.

Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağaları iktidarı, basını, radyosu, sıkıyönetimi ve tüm öteki araçlarıyla işçilere saldırdı. 15-16 Haziran'ı "kızıl ihtilal provası" ilan etti. "Anarşistler", "eşkiyalar", "gözü dönmüş caniler"di direnen işçiler ve onlarla omuz omuza yürüyen devrimci gençler.

Bir de sözde "demokratlar" vardı. Korkmuşlardı işçi sınıfının devrimci insiyatifinden. "Gençlerin, aydınların mücadelesi neyseydi, ama 'alt tabakaların' sokağa dökülmesine göz yumulamazdı." "Devlete karşı işçilerin kalkışması ezilmeliydi". "Bu CIA'nın oyunudur. İşçiler ve devrimciler CIA'nın oyununa alet oldular", dedi sözde "demokratlar". Ve işçilere, gerçek demokratlara ve devrimci gençliğe karşı CIA ve işbirlikçilerinin giriştiği terör kampanyasını alkışladılar.

İşçi sınıfının devrimci insiyatifinden kimi sendika yöneticileri daha da büyük bir paniğe kapıldılar. 16 Haziran akşamı radyodan sıkıyönetim bildirileri benzeri ihanet bildirileri okudular. Kemal Türkler radyodan işçilere "kışkırtıcılara kapılmayın" çağrısı yaptı. İşçiler çizmeyi aşmışlardı ve onları "ajan provakatörler" yoldan çıkarmıştı. Bu hizmet emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin onların da yakasına yapışmasını önlemeyecekti. İşçi sınıfının devrimci öfkesinden duydukları korku, kimi sözde işçi önderlerini CIA ve uşaklarının gönüllü çığırtkanlığı görevini üstlenmeye itelemişti.

Baskı ve terör işçileri ve gerçek devrimci-demokratları yıldırmadı. Onlar terörcülerinden derslerini çıkardılar ve Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı mücadelelerine daha kararlı devam ettiler.

1970 yazında onlar ufak bir azınlık gibi görünüyorlardı. Kamuoyuna sesini duyurabilenler, emperyalizmi ve işbirlikçilerini suçlamak yerine, işçi sınıfının devrimci insiyatifinden paniğe kapılıp, işçileri ve devrimcileri hedef gösterenlerdi.

Ama zaman gerçek çoğunluğun kim olduğunu kanıtladı. 1970 yazında kamuoyu oluşturma araçları CIA ve işbirlikçilerinin ve 15-16 Haziran Direnişini CIA provakasyonu ilan edip, CIA güdümlü terörü alkışlayanların elindeydi. Ama tarihi "alt tabakalar" yazdılar. 15-16 Haziran tarihe şanlı bir işçi direnişi olarak geçti. 1970 sıkıyönetiminin baskı ve terörü tarihe bir kara leke olarak yazıldı. Sözde "demokratların" ve korkak sendika yöneticilerinin tutumu ise bir utanç belgesi olarak tarihe kazındı.

TARİHİ "ALT TABAKALAR" YAZDI, HALK DEVRİMCİ EVLATLARINI BAĞRINA BASTI.

12 Mart 1971 ve sonrası. Ekonomik, siyasi, sosyal alt üst oluş devam ediyor, ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerinin hakimiyeti her geçen gün daha çok sarsılıyordu. Kitlelere güvenmeyen, kitlelerin devrimci insiyatifinden korkan ve emperyalizmi, işbirlikçi burjuvaziyi ve toprak ağalarını hedef alacağına kimi aydınlar, tek çareyi bir hükümet darbesinde görüyorlardı.

Ama halkın mücadelesi devam ediyordu. Ve halkın bir kesimi silahlı devrimci mücadeleye başlamıştı. Bu mücadele bir çok zaafları bağrında taşıyordu. Ama o halkın haklı devrimci öfkesini dile getiren kendiliğinden bir patlamaydı.

Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağaları, sıkıyönetimi, radyosu, basını ve tüm öteki araçlarıyla devrimcilere ve halka saldırdı. 12 Mart faşist darbesi gerçekleştirildi. Bir "anarşist" hayaleti yaratıldı. Devrimciler "vatan hainleri", "eşkiya çeteleri", "ırz düşmanları", "gözü dönmüş caniler" ilan edildi.

Sözde "demokratlar" vardı. Korkmuşlardı devrimci alt üst oluştan. 12 Mart Amerikancı faşist darbesini önce "kurtuluş" diye alkışladılar. Devrimcileri hedef göstermekte yarıştılar. Amerikancı faşist darbenin maskesi düştükçe, Amerikancı faşist terör kendilerine de dokunmaya başladıkça, bu kez devrimcileri "ajan provakatör" ilan ettiler. Halkın devrimci silahlı mücadelesinde dile bulan haklı öfkesini, "CIA'nın tertibi" ilan ettiler. CIA'nın 12 Mart tertibini "kurtuluş" diye alkışlayan bu sözde "demokratlar". İçerde ve dışarda devrimcilerle hiç bir ilgileri olmadığını kanıtlamak için yarıştılar. "Anarşist" hayaletine en çok kendileri saldırmış olmak için yarıştılar.

Halkın devrimci öfkesinden ve Amerikancı faşist terörden en büyük paniğe kapılanlar ise, bir zamanların en "keskin" devrimci önderleriydi. Kontrgerillada, poliste, mahkemede pişmanlık gözyaşları döktüler. Demirel'i, AP'yi "tek gerçek Amerikan aleyhtarı akım" ilan ettiler. "AP'yi düşürmek isteyen ABD'nin ve CIA'nın aleti olduk" dediler. Halkın yiğit devrimci evlatlarını "anarşist", "ajan provakatör" ilan ettiler.

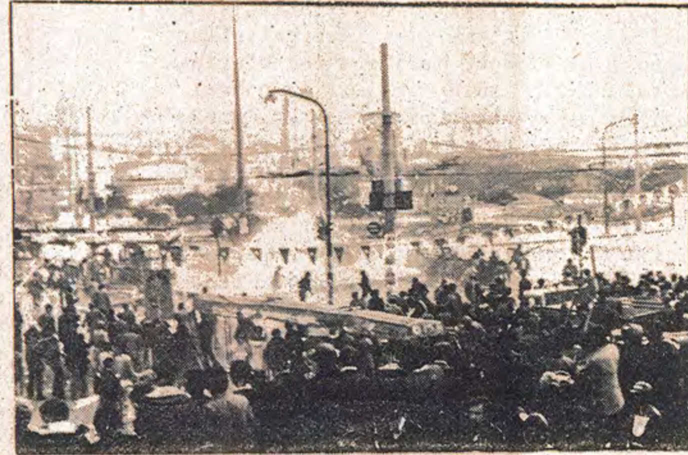
Ne Amerikancı faşizmin işkencesi, terörü, kurşunları, bombaları ve darağaçları, ne sözde "demokratların" çevrelerinde örmeye çalıştıkları tecrit zinciri, ne de Münirlerin, Yusufların, Nahitlerin, İrfanların ihanet çığlıkları devrimcileri yıldırmadı. Onlar en zor günlerde bile halkın devrimci mücadele bayrağını yere düşürmediler. '71 in direniş bayrağını yüksekte tutmak için, hayatlarını, gençliklerini feda ettiler. Ve 12 Mart'ın en zor günlerinde sınavdan geçen gerçek demokratlar vardı. Onlar komünizme, hatta devrime karşı olsalar bile hedef şaşırmadılar. "Anarşizm" korosuna katılmayı reddettiler. Her türlü zorluğa göğüs gererek gerçekleri haykırdılar. Amerikan emperyalizmine ve faşizme karşı halkın saflarında yer aldılar. Onlar Türkiye aydınlarının onuruydular. Onlar gerçek demokratlardı.

12 Mart Amerikancı faşist darbesini izleyen yıllarda devrimciler ve gerçek demokratlar bir avuç azınlık gibi gözüküyorlardı. Kamuoyuna sesini duyurabilenler Amerikancı faşistlerdi, devrimci mücadeleden ve Amerikancı faşist terörden paniğe kapılıp, devrimcileri ve gerçek demokratları baş hedef ilan edenlerdi.

Ama zaman çoğunluğun kim olduğunu kanıtladı. Halk devrimci evlatlarını bağrına bastı. "Anarşist eşkiya", "ajan provakatör", "vatan haini", "halk düşmanı" ilan edilen Denizler, Mahirler, Kaypakkayalar tarihe devrimci halk kahramanları olarak yazıldılar. Kamuoyu oluşturma araçları ABD emperyalizminin, faşizmin, sözde "demokratların" ve hainlerin elindeydi. Ama tarihi "alt tabakalar" yazdı. Amerikancı 12 Mart faşist terörü tarihe bir kara leke olarak geçti. Devrimcileri "ajan provakatör", "CIA'nın oyuncağı" ilan eden ve Amerikancı faşist terörü alkışlayan sözde "demokratlar"ın ve hainlerin tutumu ise bir utanç belgesi olarak tarihe kazındı.

ŞİMDİ YALANLARI, 3-4 GÜNDE İFLAS ETTİ.

1 Mayıs 1977 ve sonrası. Halkın yıllardır yükselen devrimci, demokrat, yurtsever uyanışı devam ediyor. Amerikan emperyalizmi ve faşizm sarsılan hakimiyetini sağlamlaştırmak, yükselen kitle mücadelelerini ezmek için iki yıldır yüzlerce devrimciyi katletti, binlercesini hapse attı. Seçim kampanyası kızıştıkça terör kampanyası da kızışıyor. Amerikan emperyalizmi ve faşizm Niksar'da, Şiran'da olduğu gibi, 1 Mayıs'ta Istanbul'da da bir katliam planladı. İşçilerin ve halkın üzerine kurşun yağdırdı. Yüksek binalardan uzun menzilli silahlarla halka açılan ateşe, polisin panzerlerle, ses bombalarıyla göstericilere saldırısı eşlik etti. 30'un üstünde gösterici öldü, pek çoğu yaralandı ve gözaltına alındı.

Amerikan emperyalizmi ve faşizm, basını, radyosu, televizyonu, polisi ve tüm öteki araçlarıyla saldırılarını "halkın saldırısı" ilan ederek saldırı kampanyasını sürdürdü. Planlı tertibini "göstericiler arasındaki bir çatışma" ilan etti. Kiralık basın "Maocu katillerin katliamı" manşetleri attı. 1971'in "anarşist" hayaleti yerini bu kez "Maocu" hayaletine bırakmıştı. 30'un üzerinde işçi ve devrimci aydın katleden Amerikancı faşistler, bu tertibe zemin hazırlayan sosyal-faşistlerle birlikte, miting alanına girmeden polis panzerlerinin saldırısına uğrayan devrimci işçileri, proleter devrimci öğretmen, öğrenci ve memurları, "miting alanına silahlı saldırı düzenleyen", "Maocu katiller", "saldırgan caniler", "vatan hainleri" ilan etmeye kalktılar.

Bir de sözde "demokratlar" vardı yine sahnede. Hayali "Maocu saldırganlara" saldırmakta, CIA ve faşizmin tertibini gizlemekte birbirleriyle yarışıyorlardı. Türkiye tarihinde hiç bir olay sözde "demokrat" basın tarafından bu kadar baş aşağı çevrilmemişti. CIA ve faşizmin tüm işçi sınıfına ve halka karşı tertibi, sözde "demokratların" yalan kampanyasıyla işçi sınıfının ve halkın bir kesimine karşı Türkiye tarihinin en büyük tertibine dönüştürüldü. "Maocular mitinge saldırdı" yalanının ardından, "bu aşırı sol dergiler, bu aşırı sol gazeteler neden kapatılmıyor?" çığlıkları atıyorlardı sözde "demokrat" Abdülhamit jurnalcileri. Proleter devrimcilere karşı girişilen hiç bir terör onların gözünü doyurmayacaktı. CIA ve faşizmin tertibi gizlenemeyecek kadar açığa çıkınca ve proleter devrimcilerin miting alanına gelmeden polisin saldırısına uğradıkları anlaşılınca, bu kez ağız değiştirmek zorunda kaldılar. Bu kez de proleter devrimcileri CIA ve faşizmin tertibinin maşaları ilan etmeye kalktılar. Nasıl ve neden? 1971'de Denizlerin, Mahirlerin, Kaypakkayaların "kana susamış caniler", "ırz düşmanları" olduklarını 12 Mart faşistleri kanıtlamaya çalışma gereği duymuşlar mıydı? Kültür Sarayı ve gemi sabotajı davalarının düzmece iddianameleri bile, sözde "demokratların" proleter devrimcilere yönelttikleri "faşizmin maşası" iddiasından daha "dikkatli" hazırlanmıştı.

Yine en büyük paniğe kapılanlar, yine proleter devrimcilere en büyük bir hırsla saldıranlar yine bir zamanların en keskin "proleter devrimcileri" oldu. 1971'de Yusufların, Nahitlerin, Münirlerin, oynadıkları rolü bu kez Halkın Sesi oynuyordu.

Panik içinde Amerikancı faşistlerin gönüllü çığırtkanlığını üstlenen Halkın Sesi, tıpkı kontrgerilla ve sıkıyönetim mahkemelerindeki nedamet bildirileri imzalayan 12 Mart hainleri gibi proleter devrimcileri "saldırgan maceracılık", "ajan provakatör" ilan etmeye kalkan ihanet bildirileri imzaladı. Nazi mahkemelerinin iddialarından daha tutarsız, her satırı birbiriyle çelişen, birbirini tezkip eden açıklamalarla, proleter devrimcileri "suçlu" sandalyesine oturtmaya kalktı bu savcı kılığına girmeye kalkan siyaset meddahları. MİT dedektiflerine "taş çıkartan" oyunlarla katilleri gizlemeye çalıştı. Fiyatları çok ucuzdu: faşist baskı ve terörün kendilerine yönelmemesi umudu. Ama Türkiye henüz Amerika değil. Türkiye'de henüz faşizm, ihaneti ödüllendirmeye başlamadı.

Amerikan emperyalizmi ve faşizm elbette saldıracak proleter devrimcilere. Elbette o, proleter devrimcileri ve tüm devrimcileri "Maocu katiller" ilan edecekler.

Sosyal-faşistler de öyle. Onların da bize saldırıları doğaldır. Elbette onlar, dünya Marksist-Leninist hareketinin yüce önderleri Mao Zedung'a, ve Enver Hoca'ya, AEP ve ÇKP'ye, ülkemizde güçlenen proleter devrimci harekete saldıracaklar. Sosyal-faşistler en büyük sınıf düşmanları olarak bizi görüyorlar. Biz onlar için, Amerikan emperyalizmi ve faşizmden daha tehlikeliyiz. Çünkü onlarla aralarındaki çelişme, hakim sınıflar arasındaki çelişmedir. Faşistler ve sosyal-faşistler arasındaki mücadele, ülkemizi, efendileri Amerika ve Rusya'ya satmak, halkımızı onların boyundurukları altına sokmak, ezmek mücadelesidir. Onun için, kendilerinin mezarını kazacak olan proleter devrimci hareketin güçlenmesi karşısında ona saldırmak, ezmek için birleşiyorlar, her zaman da birleşirler.

İşte sosyal-faşistlerin etkisindeki sözde "demokrat"lar da, bilinçli ya da bilinçsiz, sosyalist maskeli faşist tertibe hizmet ediyorlar.

Bir kısım sözde "demokrat"lar ise, kitlelerin ihtilalci insiyatifinden korkuyorlar. Ama onların tutumları da doğal. Onların tarihi misyonları, kitleleri devrimden döndürmektir. Aslında onlar, "her şiddet tuzaktır" diyorlar. Devrimci ve haklı şiddetle faşist terör arasındaki farkı bilmiyorlar mı? Hayır, bilinçli olarak bu ayrımı karartıyorlar. Çünkü onlar, kitlelerin devrim mücadelesine karşıdır. Oysa ki devrim, şiddetten başka yolla gerçekleşmez. Ama bu sözde "demokrat"lar neden açıkça "devrimciler işte kitlelere bu yolu gösterdiği, önderlik ettiği için kötüdür" diyemiyorlar da, "bunlar ajan provakatördür, onun için kötüdür" diyorlar? Çünkü kitlelerin gözünde devrimin prestiji yüksek. Onun için, her zaman başvurulan bir yolu seçiyorlar. CIA bile, Amerika'ya direnen devlet adamlarını, "CIA'nın ajanıdır" diyerek kötülüyor.

Devrim aleyhtarı bu sözde "demokrat"lar, ancak halk kitlelerinin ihtilalci mücadelesi, önünde durulmaz bir noktaya vardığında, Vietnam'ın Halk savaşçılarına zafer kazandırdıkları 1973'lerde övgü düzdükleri gibi övgü düzecekler.

Halkın Sesi'nin saldırısının esas nedeni ise faşist terör karşısında paniklemesidir. Burjuvaziye teslim olması, nedamet getirip yaranmak için yerlerde sürüklenmesidir. Diğer yönü ise, ideolojik-siyasi iflasıdır. Bu iflas sonucu, yalan, iftira ve çamurdan başka silahları kalmadı artık. Onlar silahlarını, faşistler ve sosyal-faşistlerden ödünç almak zorunda kaldılar.

Ama bütün bunların bir nedeni daha var. Devrimci mücadele, henüz aydınları yeterince etkilememektedir. Abdülhamitçi ve ittihatçı zihniyet büyük ölçüde değişmedi. Bu tahrifatların bir nedeni de, aydınların kafalarındaki düşünceleri hapseden Osmanlı despotizmi, kapıkulluğu zihniyetinin kalıntılarıdır.

Aydınlar hep böyle, Bizans entrikalarıyla uğraşıyorlar. Ne zaman ki, faşist terör yoğunlaşır, devrimcilere saldırılar artar, sözde "demokrat"lar direnen devrimci hareket karşısında kapıkulu ruhuyla onu kötülemeye, karalamaya hız verirler.

Bu sözde "demokrat"ların Kürt milli hareketi karşısındaki tutumları da böyledir. Hakim sınıfların "bölücülük" korosuna katılarak derin bir demokratik muhtevası olan Kürt milli hareketinin ezilmesine hizmet ederler.

Bir de tarihte, Çernişevskiler, Zola'lar gibi gerçek demokratlar var. Dimitrof'u destekleyen, komünist olmayan aydınlar var. Bir karşılaştıralım gerçek demokratlarla bizim sözde "demokrat" aydınları. Gerçek demokratlar her şart altında gerçekleri yazdılar.

Aydınların kafalarındaki bu zindan kalıntıları, kölelik ruhu nasıl yıkılacak? Bunun tek yolu halkın yükselen devrimci demokratik mücadelesi ile birleşmektir, onun yanında saf tutmaktır.

Ama halkımız aydınlardan umudunu kesmemeli. Mutlaka, yüzlerce değil, onbinlerce Çernişevski'ler, Zola'lar çıkacak. Şimdiden bile -çok az da olsa- var.

TARİHİ YİNE "ALT TABAKALAR" YAZACAK.

1 Mayıs tertibi sonrasında açılan "Maocu-goşist katiller" yalan ve iftira kampanyası 3-4 günde iflas etti. Faşist ve sosyal-faşistler, kendilerini yalanlamak zorunda kaldılar. Baştan beri bu koroya katılan sözde "demokrat"lar da, değişen duruma uyum kurarak devrim aleyhtarlığına devam ettiler. En sonunda, "ama siz katılmasaydınız bunlar olmazdı" demeye başladılar. Sanki yalan ve iftira kampanyasına hizmet eden onlar değildi! Bunun adı demokratlık değil, olsa olsa "Osmanlı kapıkulluğu" dur. Peki, Ecevit Şiran'a gitmeseydi faşist pusu kurulabilir miydi? Ecevit'in Şiran ve Serik'e gitmesi ne kadar "provakasyon"sa, "maocu" dediğiniz DİSK ve TÜRK-İŞ üyesi devrimci işçilerin, TÖB-DER üyesi devrimci öğretmenlerin, proleter devrimci gençliğin kendi mitinglerine katılmaları da o kadar "provakasyon"du.

Bugün basın, radyo, TV vb. kamuoyu oluşturma araçları karşı devrimcilerin elinde. Bugün onlar çoğunluk gibi gözüküyorlar. Saldırdıkları proleter devrimci hareket ise bir avuç gibi görünüyor.

Ama tarihi yine "alt tabakalar" yazacaktır. Ve bu gerçek, dünkü gibi iki yıl sonra ortaya çıkmayacak. Ezilenler, daha şimdiden gerçekleri yazıyor. Çünkü halkın mücadelesi yükseliyor, kimse bu mücadele karşısında tutunamıyor. Bu yüzden karşı devrimciler 3-4 günde ağız değiştirdiler.

ŞİMDİ DEVRİM BAYRAĞINI KİTLELER YÜKSELTİYOR

Proleter devrimciler yılmaz. Dün, halkın bize uzanan elini tutamaz, kendimizi yalnız bırakmışken, henüz küçük burjuva devrimcisiyken bile, devrim bayrağını yere düşürmedik. Bugün halk kitleleri yükseltiyor o bayrağı.

Gerçek demokratlar, bu mücadelenin yanında saf tutanlar, gerçekten yana olanlardır. Ya saf tutacaksın, ya da bu mücadele, seni bir kenara fırlatıp atacak.

Demagoji, iftira, yalanlarla halkın yükselttiği devrim bayrağını karalamaya çalışanlara cevabı kitleler verecek, daha şimdiden vermektedir.

I MAYIS SAFLAR NETLEŞİYOR

Marksizm-Leninizm, bize, keskinleşen her sınıf mücadelesinin, sınıf mücadelesinde her önemli dönemecin toplumdaki siyasi akımların yerlerini belirginleştirdiğini, çeşitli akımlara açık saf tutmaktan başka bir seçenek bırakmadığını öğretir.

1 Mayıs'da Taksim'de faşist diktatörlük tarafından tertiplenen provakasyon da, sonuçlarına şöyle bir bakıldığında bile anlaşılabileceği gibi çeşitli siyasî yoğunluklara "işte, ben buyum" dedirtti. Türkiye siyasi arenasında bir yer işgal eden kişiler, örgütler, basın kuruluşları - hepsi ama hepsi niteliklerini daha açık ortaya koydular. Ama proleter devrimcilerin birliği ve proletaryanın devrimci partisini yaratmanın büyük öneminden ötürü, sınıf mücadelesi bazı açık saflaşmaları yaratmadan ne birliğin ve ne de partinin yaratılamayacağından ötürü, siyasi akımlar içinde, bir tanesinin, Aydınlık'ın provakasyon üzerine aldığı tavır çok önemliydi: Olaydan hemen sonra gazetelerinde proleter devrimcilere "provokatör" diye saldırıyordu.

Biz de Malatyalı proleter devrimciler olarak çeşitli devrimci grupların katıldığı bir toplantıda bu meselenin tartışılması gerektiğini Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, Kürt proleter devrimcileri ve Halkın Sesi'nden olan arkadaşlara ilettik. Bu sonuncular (Halkın Sesi taraftarları) önerimizi kabul etmemek için çeşitli bahaneler göstermeye çalıştılarsa da "gelselerde, gelmeseler de toplantıyı yapacağımızı" söylememiz üzerine toplantıya katılmak zorunda kaldılar.

Toplantıda nelerin konuşulduğunu yazmak hem imkansız, hem de gereksiz. Kısaca, her konuşmacı kendi çizgisinin 1 Mayıs'la ilgili taktiğini savundu diyebiliriz. Bir de Halkın Sesi'nin oportünist tavrının teşhir olduğunu.

Halkın Yolu 1 Mayıs Taksim Mitingi ile ilgili çeşitli taktiklerin toplu bir değerlendirmesini yapacaktır. Biz bu mektupta Halkın Sesi'nin saldırısını bir noktadan ele alacak, bu saldırının gerçek nedenleri üzerinde kısaca duracağız.

Açıktır ki, Halkın Sesi bir taraftan faşistlerin ve sosyal-faşistlerin "Maocu" diye adlandırdıkları proleter devrimcilere saldırısı karşısında korkuya kapılmış, diğer taraftan siyasi iflası sonucu ihanet çizgisini seçmiştir. Şimdi bu hainler bir de "ideolojik mücadele alanında tamamen yere serilenlerden" bahsediyor. (Halkın Sesi sayı: 108). Evet, kesinlikle böyle birileri vardır. Peki, kimdir onlar?

Onlar Halkın Yolu'nun 7. sayısındaki Osmanlı Devleti'nin 1. Paylaşım Savaşında hangi siyaseti devam ettirdiği meselesinde Aydınlık'ın oportünist tezlerini yerle bir eden bilimsel tahliline karşı "cevap" olarak dergilerinde Şefik Hüsnü'nün Çanakkale Savaşında çekilmiş fotoğrafını yayınlayanlardır. (Aydınlık, sayı: 74)

Onlar, kendilerine Halkın Yolu'nun 7., 8., 9., 10. sayılarında ve başka yerlerde yönelen marksist eleştiriler karşısında sesleri-solukları kesilenlerdir.

Onlar, Halkın Yolu'nun 10. sayısındaki, hali hazırda Aydınlık'ın Şefik Hüsnü TKP'sinin değil, Ş. Süreyya Aydemir'in devamı olduğunu kanıtlayan tahlil karşısında "cevap" olarak olağanüstü acizlik içerisinde kişilere saldıranlardır. (Aydınlık, sayı: 75)

Onlar, bir önder arkadaşın "bir kariyer karşılığında Aydınlık saflarında yer almak istediği" şeklinde en iğrenç iftiraları ve dedikoduları yayacak kadar güçsüzleşenlerdir, önder arkadaşların 1 Mayıs provakasyonu karşısında "kaçtığı" şeklinde yalana dört elle sarılanlardır vs. vs.

İşte bunlardır, "ideolojik mücadele alanında yere serilip" burjuvazinin zemininde bizimle hesaplaşmak isteyenler, ihanet yolunu seçip hakim sınıfların muhbiri görevini üstlenenler. 1 Mayıs'tan sonraki saldırılarınız da o zeminden yükselen bir feryattır sadece.

Aydınlık ve Halkın Sesi böylece oportünizm yolunda daha kolay ilerleyeceğini hesaplıyor. Ama kesinlikle yanılıyor!

Proleter devrimcilerin birlik konusunda doğru tahlilleri var ve artık son iki yılın tecrübesine sahipler.

Proleter devrimciler birlik stratejilerinde somut duruma uyan çeşitli değişiklikler yapsalar da sınanmış zeminlerini koruyacaklar, Aydınlık'ın oportünist siyasetinin eleştirisini derinleştirecekler, bütün yanlış anlayışlarla ideolojik mücadelede ısrar edecekler ve böylece proletarya partisinin inşasında üzerlerine düşen görevleri yılmadan yerine getireceklerdir.

MALATYA'DAN BİR GRUP PROLETER DEVRİMCİ

tüm çalışanlara iş ve can güvenliği

Öyle bir düzende yaşıyoruz ki iş bulmak bir dert, iş bulduğumuzda ise çalışmak ayrı bir dert. Günlük basında hepimiz görüyoruz. "iş kazalarında" her gün kaç işçi kardeşimiz canını veriyor, yaralanıyor, sakat kalıyor. İş yerleri, her yıl onlarca işçi kardeşimizi yutan, parçalayan dev bir çark. Peki, neden oluyor bu "kazalar"? Bizim ihmalimizden, beceriksizliğimizden, cahilliğimizden mi? Patronlar bir "iş kazası" olduğunda bunları söyler, bizi kusurlu gösterirler. Ama işin içyüzü başka. Patronların bir tek meselesi vardır; KÂR, ÇOK KÂR ve DAHA ÇOK KÂR. Bunun için yapmayacakları şey yoktur. İşte, "iş kazalarının" esas nedeni de burda yatmaktadır. İş yeri sağlık şartlarına uygun değildir. Gerekli koruyucu tedbirler alınmamıştır. Bunların yapılması patronlar için, kendi deyimleriyle "fazla masraf" demektir. Bizim için de hergün işçi kardeşlerimizin yaralanması, ölmesi demektir. Halen sekiz saatlik işgünü tam olarak uygulanmamaktadır. 10, 12, 14 saat çalışan işçilerde aşırı yorgunluk da iş kazalarına neden olmaktadır. İşte bunlardan dolayıdır ki, bunlar "iş kazaları" değil cinayettir. Sırf işverenler daha az "masraf" edip daha çok kâr etsin diye dökülen kanlarımızdır.

Bir diğer meselemiz de işsizlik. Günlük gazeteler, Türkiyede işsiz sayısının iki milyon olduğunu söylüyor. Bu küçültülmüş bir sayı. Aslında işsiz sayısı bunun iki katından daha fazla. Tam bir işsizler ordusu, ya da burjuvaların her an attıklarının yerine alıp daha az ücretle çalıştıracakları, kârlarını hiç kesintiye uğratmadan sürdürebilecekleri bir yedek ordu.

İşte Türkiye'nin hali bu. Ne iş güvenliği var, ne de can güvenliği. Bunları görüp; "Bitsin artık bu cinayetler, can güvenliğimiz yok!" diyerek mücadeleye atıldığımızda bu sefer patronlar, beslemelerini, faşist komandolarını salarlar üzerimize. Sesimiz çıkmasın diye. Korkup sinelim diye.

Sinmedik mi, can güvenliğimiz için mücadeleye devam mı ediyoruz? O zaman da ya tek tek, ya da toplu halde işten atmalar başlar, işsizlikle tehdit ediliriz. Daha olmazsa, "hükümet bu sorunu çözecek, yeni iş kanunları çıkarılacak" gibi güzel ve aldatıcı sözlerle uyutmaya çalışırlar bizi.

Hükümetler, kanunlar vs., iş ve can güvenliğini sağlamak, çalışan yığınları en asgari seviyeden bile olsa korumak için değildir. Aksine yarı-bağımlı, yarı-feodal yapının doğurduğu iş ve can güvenliğinden yoksunluğu parlak laflarla sürdürmek, korumak içindir. Ağalığın halen kökünün kazılmadığı, toprak devriminin yapılmadığı, 8 saatlik iş gününün her yerde uygulanmadığı, emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmin varolduğu, iktidarın, devletin bir avuç büyük burjuva ve toprak ağasının elinde olduğu bir düzen hüküm sürmekte Türkiye'de.

Bu düzen varolduğu müddetçe işsizliği ortadan kaldırmak mümkün değildir. Çünkü burjuvaların, hedefi işsizliği ortadan kaldırmak değil, tam tersine daha çok kâr edebilmek için, işçi ücretlerini düşük tutabilmek için bir işsizler yedek ordusunun bulunmasıdır. Ayrıca hakim sınıflar, içine düstükleri derin ekonomik krizleri işçilerin sırtına yıkmak için, toplu işten atmalara baş vururlar. İşsiz sayısını daha da arttırırlar. Bu, kapitalizmin temelinde yatan bir olgudur. İşçilerin ücretlerinin artmasını önlemek için bir sübap olarak kullanır burjuvazi bu orduyu.

Bu düzen varolduğu müddetçe "iş kazaları" nın önlenmesi, can güvenliğinin sağlanması esas olarak mümkün değildir. Ancak işbirlikçi hakim sınıflara karşı sürdüreceğimiz yarı-bağımlı, yarı-feodal yapıyı yıkma mücadelesinin bir ürünü olarak bu düzende de mümkün olan kısmî düzeltmeler elde edebiliriz. Ama bu kısmî düzeltmeleri ancak ve ancak böyle bir mücadelenin ürünü olarak elde edebiliriz.

İş ve can güvenliğinin olmayışının nedeni olan bugünkü düzene yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya

karşı, bu yapıyı parçalamak için mücadele edeceğiz. Şimdiye kadar verilen mücadeleyi güçlendireceğiz, geliştireceğiz, devam ettireceğiz. Bu mücadeleye önderlik eden işçi arkadaşlarımızı yalnız bırakmayacağız, proleter devrimcilerle birleşeceğiz.

Emperyalizmin uşağı büyük burjuvalar ve toprak ağaları bu mücadelede karşımızdadırlar. Biz mücadeleye atıldıkça tehditlerle, işten atmayla, faşist komandolarıyla, polisiyle, ordusuyla karşımaza çıkacaklar. Tıpkı Profiloda, Motopar'da, Tariş'de, Aliağa'da olduğu gibi.

Mücadelemizi bastırabilmek için bize önderlik eden, mücadeleye atılan işçileri işten atacaklar, atmaya kalkacaklar. 15-16 Haziran'ı hatırlayanlarımız bilir. 15-16 Haziran şanlı direnişine katılan yüzlerce işçi arkadaşımız işten atıldı. İşverenler kara listeler yayınladılar. Hatta bu kadar uzağa gitmeye gerek yok. Eylülde Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı direnişte Yakup Keser'i şehit verdik, yüzlerce arkadaşımız işten atıldı. Yine işverenler listeler yaptı, "bu elebaşılar hiç bir yerde işe alınmayacak" diye.

Onların elebaşı dedikleri bizlere önderlik eden, işçi sınıfının hakları için mücadele eden arkadaşlarımızdı. Şu çok açık olarak görülmektedir ki, bugün işten atmalar işçi sınıfının siyasi mücadele vermesini engellemek sınıfımızın ileri bilinçli unsurlarını biz işçilerden ve tüm çalışan halktan koparmak için hakim sınıfların, işverenlerin sürekli başvurduğu bir yöntemdir.

İşverenlerin elinde bir de meşhur 17. madde var. Sudan bahanelerle bizleri işten atmaları, istedikleri an bizleri işsizliğe mahkum etmeleri için

Peki, sendikalar ne yapıyor bütün bunlar karşısında? İşçi sınıfının on yıllar süren mücadelesi, sonunda kazandığımız, elimizden almaya kalktıklarında içimizden üç şehit vererek 15-16 Haziran direnişiyle sahip çıktığımız sendikalar. Sendikalar bu mücadelemizde önemli yere sahip ama, bizden, yani işçi sınıfından kopmuş ağalar başlarına çöreklenmiş.

Ne zaman mücadeleye atılırsak ya karşımıza çıkarlar ya da patrona ihbar eder, işten attırırlar. Türk-İş'in başına çöreklenmiş Amerikan uşağı faşistleri uzum zamandır tanıdık artık. Peki ya DİSK in başına çöreklenmiş sosyalizm maskeli Rus uşakları? Bunların, bu sosyal faşistlerin, Amerikan uşağı faşistlerden hiçbir farkı yok. Büyük palavralarla işçi dostu geçinirler ama fabrikalarda ajanlar şebekesi "maocuları tesbit komiteleri" oluştururlar. Kendilerine karşı olan gerçek devrimci işçileri tesbit etip işten attırabilmek için. Daha yeni Boronkay'da 6 işçiyi işten attırdılar. 1 Mayıs'ta 20 000 işçinin eline proleter devrimcilere saldırtmak için sopa verdiler, faşistlere göz yumarak 34 devrimcinin katliamına zemin hazırladılar.

Bunların bizle tek ilgileri bizden kesilen aidatlarla zevk-ü sefa sürmek, efendileri Rusya'ya uşaklık edebilmek için bizlerin mücadelesini bastıracaklarının hesabını yapmaktır.

Bu sendika ağalarını alaşağı etmek, devrimci işçilerin sendika yönetimine gelmesini sağlamamız gerekir.

İş ve can güvenliğini sağlamanın yolu mücadeleden geçer. Şimdiye kadar ne kazandıksa mücadele ile kazandık. Fabrikalarda, işyerlerinde devrimci önderler etrafında toparlanmalı, örgütlenmeliyiz. İşten atılmalara, lokavtlara, sendikal haklarımızın gaspedilmesine, faşist komando saldırılarına, sosyal-faşist ihanete ve sendika ağalığına karşı direniş komiteleri oluşturmalıyız. Tek bir yumruk olmalı, bir tek arkadaşımızın dahi işten atılmasına razı olmamalı, susmamalıyız. Her gün onlarca işçinin işkazalarında ölmesine, yaralanmasına, sakat kalmasına, işten atılmasına, faşist komandoların saldırısına uğramasına karşı kayıtsız kalmak, "bana ne" demek, sınıfımıza yani işçi sınıfına karşı olan düşmanların safında yer almak demektir.

Ayrıca iş ve can güvenliğinin sağlanması sadece biz işçilerin meselesi değil, bütün halkın meselesidir. Toprak ve hürriyete hasret köylüden; kıyıma uğrayan memurdan; sürgün edilen, açığa alınan öğretmenden; öğrenim özgürlüğü kalmamış, her gün faşist namlulara karşı göğsünü siper eden gençliğe kadar hepimizin meselesidir. İş ve can güvenliği için mücadeleyi bütün halkla birleşerek sürdürmeliyiz.

Biz işçilerin, köylülerin, bütün halkın menfaatleri ortak. Bu baskı, zulüm ve sömürü düzenine son vermek, iş ve can güvensizliğine son vermek için işçi sınıfı ve bütün halk birleşmeli; bütün kötülüklerin kaynağı emperyalizme bağımlı ağalığın kökünün kazınmadığı yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü parçalamalı; herkesin iş ve can güvenliğinin olduğu Bağımsız Demokratik Türkiye'yi kurmalıyız. Sömürü ve zulümün son bulmasının, iş ve can güvenliğinin sağlanmasının gerçek yolu budur.

TARİŞ'TEN FAŞİSTLER ATILACAKLAR!

Biz, İzmir Tariş İplik fabrikasında çalışıyoruz. Daha bizler işbaşı yapmadan önce DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası vardı. Bu arada Tariş'in işçi sayısı 780 kişi idi, ve bunların 750 si devrimci kişiler 30'u ise ülkücü komandolardı. Bunlar da fabrika müdürü aracılığı ile DİSK'in fabrikaya girmemesi için işe gizli alındılar. Bunlar hergün zincirli, sopalı, tabancalı olarak içeride geziyorlar.

Yemek saati geldiğinde, arkadaşların yarısı yemeğe gidiyor, yarısı fabrikada makinaların başında çalışıyorlar. Ülkücü komandolar ceryanları ve ulaşım hatlarını keserek toplu halde arkadaşlara saldırıyorlar ve "vurun komünistlere" diye bağırıyorlar. 48 arkadaşımız yaralandı ve çıkışları da verildi. Tel örgülerden dışarı kaçan arkadaşlar durumu 2 saat sonra Çiğli polis karakoluna bildirmişler, polis, karakola giden arkadaşlara, durumu siz yarattınız diye baskı yapmış ve göz altına almıştır. Yaralı arkadaşlar da hastahaneye kaldırıldılar. Ülkücü faşist komandolar bu sefer de hastabakıcı kılığına girerek hastahaneyi bastılar. Fabrikada çalışan arkadaşların bir bir çıkışları verildi, hem de 17. maddeyle hiç bir hak sahibi olunmaksızın atıldılar. Bu da bizim sendikamız DİSK'in başındaki revizyonist yöneticilerin davranışından oldu. Bir yandan arkadaşlarımıza çıkış verilirken, öbür yandan Ülkü Ocaklarına kayıtlı kişiler işe alınmaya başladı. Kimisi Ankaradan merkezden geliyorlar. Çoğunlukla bunların memleketleri Tokat, Amasya, Çanakkale, Elazığ, Malatya, Afyon, Manisa, Aydın ve çeşitli yörelerden. Faşistler içeride çoğalınca, MİSK'e bağlı Türk Mensucat-İş Sendikasını kurdular Bu arada daha DİSK'in yetkisi sürüyordu. Bundan 5 ay önce DİSK'le Türk Mensucat İş Sendikası arasında oylama yapıldı. DİSK sendikasından tek bir yönetici gelmişti ama MİSK'in ise 30 kadar yöneticisi bulunuyordu. Oylama günü çoğunluğun yine bizdeolduğu belli idi. Çünkü fabrikada 1500 işçi çalışıyordu, bunların 810 tanesi DİSK'te kayıtlı idi. Geri kalan işçilerin hepsi de onlardan değildi. Bunların da içinde DİSK'te kayıtlı olmayıp da, sağlam devrimci arkadaşlar da çoktu. Bizler DİSK'in, tekrar kazanacağı kanaatindeydik Seçim günü geldi. Bizlere MİSK'in greve hayır diye yazılı oyunu verdiler, imzamızı attırdılar, isimimizi yazdırdılar. Sizin bu oylarınız eğer ki sandıktan çıkmazsa hem çıkışınızı verdireceğiz hem de öldürürüz diye ellerinde sopa, silah ve birçok suç aletleri bulunuyordu.

1500 oydan ancak 420 oy DİSK'e çıktı geri kalan 1080 oy ise MİSK 'e çıktı. Bu sefer ülkücü komandolar şu bildiğimiz 17 kg.lık yağ tenekelerini boğazlarına takmışlar davul çalmaya ve kahrolsun komünistler ve de buna benzer birçok sloganlar atmaya başladılar. Böylece sendika karşılaşması sona erdi.

Almış olduğumuz ücret 1300 liradır. Bazı ülkücü faşistler Ankara'dan bildirildi diyerek zorla hem aylıktan hem de avanstan 100 lira para kesiyorlar. Bu para ülkü ocaklarına yardım parası imiş. Vermezsen çıkışımız ve sopalar hazır. Bazı faşist kişilerin öldüğünde ise aylıklarınızdan 100 lira yardım keseceğiz diyorlar. Kimse de kesemezsiniz diyemiyor.

Şimdi böyle ama, umudumuz var, dağılmayacağız uğraşacağız. Birleşerek direneceğiz, faşistleri yeneceğiz.

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL - FAŞİZM!

TARİŞ İPLİK FABRİKASINDAN BİR GRUP DEVRİMCİ İŞÇİ

PATRON'un SİLAHLI ADAMLARI VAR, İŞÇİ'nin CAN GÜVENLİĞİ YOK!

Ağa Ceylan'ın patronu olduğu sosyal meskenler inşaatında çalışan devrimci bir işçiyim. Bu işyerinde 400 işçi var. Sigorta, sendika yoktur. Patron istediği işçiyi alıp, istediğini almaz. İşçinin iş güvenliği yoktur, iş kazasını önleyecek tedbir yoktur. Patronun silahlı adamları vardır. Yani işçinin can güvenliği yoktur. Ben orada bildiri dağıtırken patronun adamları yakalayıp polise verdiler. Emniyette 6 saat kaldım. Sonra patron beni işten attı. Bir ay boş gezdikten sonra Kestel iplik dokuma fabrikasına girdim. Bu fabrikada sigorta sendika yoktur. 150 işçi var. İş ve can güvenliği yok. Patronlar özellikle devrimci işçileri atıyorlar.

TÜM HALKA İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ!
İŞÇİLER BİRLEŞİN!

Devrimci Bir İşçi - BURSA

15-16 HAZİRAN YAŞAYACAKTIR

16 Haziran 1970'de işçileri yerinden oynatan, 100 binlerin öfke ve protestosuna yol açan bir yasa değişikliği ile işçilerin sendikal özgürlüklerinin çiğnenmesi, o zamana kadar binbir zorluklarla koparılıp alınan hakların ortadan kaldırılmaya çalışılması oldu. Bu yasa değişikliği tasarısı bardağı taşıran bir işaretti. Başta işçi sınıfı ve halkın her kesimi hoşnutsuz ve baskı ve ezilmeye karşı direnebilmek için ilk adımları atıyorlar, güçlerini birleştirip örgütleniyorlardı. Düzene olan memnuniyetsizliklerini çeşitli gösteriler, mitinglerle ortaya döktüler. İşçi sınıfının sendikalarda örgütlenmesini, hızla ilk birliklerini kurmalarını işten atma, dayak, ölümle engellemeye çalışan hakim sınıflar da öte yandan 274-275 sayılı sendikalar, grev ve lokavt yasasını değiştirdiler. Bu yasa ile Türk-İş'e karşı gelişen DİSK'in varlığını silip süpürmeyi amaçlıyorlardı.

Özellikle 1965'lerden beri Türk-İş'e karşı güçlü bir mücadele gelişiyordu. Zonguldak'ta kömür işletmelerinde ve Kozlu'da maden ocaklarında 5000 işçi, 1965 yılında direnişe geçti. İşçiler, hiçbir hak talebinde bulunmamalarını, işlerinin başına dönmelerini öğütleyen Türk-İş yöneticilerini kovarak, direnmeye devam ettiler. Hakim sınıflar, polis ve jandarmayla direnişi kırmaya çalışınca cesurca karşı koydular. İki işçiyi de bu mücadelede yitirerek sarı sendika çemberine ve hakim sınıfların zulüm araçlarına göğüs gerdiler. Amerikancı Türk-İş işçi sınıfının ekonomik-demokratik hakları koruma mücadelesini engellemeye çalışıyor, fakat her seferinde sarı sendika çemberi bir yerinden daha kırılıyor, Türk-İş mücadeleyi dizginlemeye çalıştıkça teşhir oluyordu..

1969'da Ereğli Demir Çelik İşçileri greve gittiği zaman, Türk-İş, işverenle birleşerek grevi kaldırdı. İşçi sınıfının ekonomik mücadele birliği demek olan sendika, işçilerin mücadele silahını elinden alarak, işçi sınıfının ekonomik mücadele birliğini parçalamak için çabalıyordu. Ama mücadele böyle dizginlenmiş olmuyor, aksine her yerde patlak veriyordu. Gamak, Demirdöküm, Sungurlar'da o yıl işçiler örnek mücadeleler verdiler, sarı sendika çemberini Gamak işçisi Şeref Aygül'ü yitirerek birer ikişer kırdılar.

İşte 274-275 sayılı yasanın değiştirilmesi hızla gelişen sendikal mücadeleyi daha fazla bastırmak, engellemek tedbiriydi. Bir dizi değişikliğin yanında yapılan değişikliklerden en önemlisi, sendika kurma ile ilgili hükümlerdi. Bir sendikanın ülke çapında faaliyet gösterebilmesi için bir işkolunda çalışan sigortalı işçilerin en az üçte birini içine alması gerekiyor, konfederasyon kurmak için ise, ülke çapında örgütlü sendikalardan iki sendika ve en az iki federasyonun biraraya gelmesi ve ülkedeki bütün sendikalı işçi sayısının üçte birini üye yapması şart koşuluyordu. Bu yasa uygulandığı zaman DİSK ortadan kalkmış olacaktı.

Ayrıca DİSK'in ortadan kalkması bir yana, hakim sınıflar, sahte üye fişleri, çeşitli dalaverelerle istemedikleri bir sendikayı kurdurmaz, yaşatmazlar. Faşist ve sarı sendikalar bu yasa değişikliği ile sahte üye fişlesi düzenleyerek üye sayısını istediği kadar fazla göstererek, başka bir sendikanın bir işkolundaki işçilerin üçte birini üye yapamadığı gerekçesiyle rakipsiz olacaklardı.

Yasayla ilgili diğer bir değişiklik de sendikadan istifa meselesidir. Bu değişiklikle, daha önce işçinin istemediği sendikadan bir yazı ile bildirmesi yeterliyken, şimdi, tek tek ve noter yoluyla istifası koşulu getiriliyor. Noter yolu ile de işçilerin topluca sendikadan istifa etmeleri yasaklanıyordu. Bu, işçileri sarı, faşist sendikalara hapsetmek için başka bir tuzaktı. İşverene rahatlıkla bölge çalışma müdürlüğünden işçilerin sarı, faşist sendikadan istifa ettiklerini anında öğrenerek, bunu en baştan önlemesi imkanını veriyordu.

Bütün bunların yanında yüz yıla yakın bir süre uğruna her zorluğu yenerek kazanılan grev silahı işlemez hale getiriliyordu.

Bu değişikliklerle yalnızca sendika ve grev hakkı ortadan kaldırılmak istenmiyordu. Esas amaç işçi sınıfını, mücadeleden ve mücadele araçlarından yoksun bırakmaktı.

Bu yasa değişikliği bardağı taşıran bir neden oldu. 16 Haziran'da, onbinlerce işçiyi birdenbire ayağa kaldıran ise emperyalizme bağımlı hakim sınıflara karşı, sömürü ve haksızlıklara karşı yıllarca biriken, büyüyen öfkedir. Sokaklarda dile gelen öfke ve hınç, yılların birikmiş acılarıdır.

İşçiler 16 Haziran'da iktidar için ayağa kalkmadılar. Hakim sınıfların "kızıl bir ihtilal provası" olarak gördükleri 16 Haziran, kendiliğinden bir patlama idi. Kendi bayrakları olan kızıl bir bayrak altında yürümüyorlardı işçiler. Kızıl bayraklarla yürümüyorlardı, devrimci önderlikten yoksundular. Fakat, devrimin öncü sınıfı Türkiye proletaryası, 16 Haziran direnişi ile devrim tarihine hakim sınıflara umulmadık bir şekilde başkaldırarak, 16 Haziran'ı yazdı. 16 Haziran'la gösterdi ki, çalışan halk bütün kazançları devrimci yolla eline geçirir. Ve haklarını böyle bir yolla, 16 Haziran'daki gibi, hakim sınıflara indirdiği tokatla ele geçirir ve korur!

Bu yasa 16 Haziran'dan sonra geri alındı. Bir kez daha yasal haklar, devrimci mücadelenin bir sonucu, devrimci mücadelenin şiddetine ve devrimci sınıfın gücüne bağlı olarak sağlandı.

Bugün de sendika, grev gibi haklar yasalarda olduğu halde, işçi sınıfı, taleplerini ancak mücadeleyle kabul ettiriyor. İşte maden işçileri MESS'e karşı sendikal haklar ve ekonomik talepler için yine grevdeler. Ama MESS'e karşı işçiler bir 16 Haziran'daki gibi sokaklarda haykırmıyor. Gücünü ve birliğini ortaya özgürce koyamıyor. Bir zamanlar Türk-İş nasıl grevleri engelliyor, işçi sınıfının uyanışını dizginlemeye, birliğini kırmaya çalışıyorduysa (şimdi de aynı şeyi yapıyor), şimdi de DİSK'in revizyonist yöneticileri başka başka yollarla işçileri dizginliyor ve mücadelesini bastırıyor.

Onun yüzünde sarı maske yerine "devrimci", "sosyalist" maskesi var. İşçilere, MESS'e karşı mücadele etmeyin demiyor. Demiyor fakat kendi baskı ve denetimi altında fabrikaları üçer, beşer greve çıkartarak 16 Haziran'lara set çekiyor. O da işçi sınıfının mücadelesinin gürül gürül akan bir sel olmasına set çekiyor. Ancak tepesinde oturup saltanat sürmek, uşağı olduğu Rusya'ya içerden destek olmak için Maden-İş'in varlığını korumaya çalışıyor.

Bugün 16 Haziran'ları yaşatmak onun devrimci mirasını devam ettirmek demek, sendikalarımızdaki faşist ve sosyal-faşist sendika yöneticilerini devirmek için hızla mücadeleye atılmaktır.

Sendikalarda ve fabrikalarda proleter devrimcilerin önderliğinde birleşmekle işçi sınıfı 16 Haziran'ın devrimci geleneğini yaşatabilir, yaşatacaktır.

Ankara Ders Aletlerinden İşçiler:

SENDİKA HÜRRİYETİ, İŞ GÜVENLİĞİ

Bizler Ankara Ders Aletleri Yapım Merkezinde çalışan devrimci işçileriz, sesimizi güçlü bir şekilde duyurur inancıyla Halkın Yolu'na yazdık. İşyerinde 550 işçi çalışmaktadır. Yetkili sendika DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasıdır. İş ve sendika hürriyetimizi yok etmeye çalışan faşist müdür Mustafa Yılmaz ise iş yerimize zorla sarı gerici Türk Metal'i sokmaya çalışmaktadır.

Yolumuz Halkın Yolu, kavgamız bağımsızlık ve özgürlük kavgasıdır. Fabrikada ise faşist müdür Mustafa Yılmaz ve o'na alet olan birkaç döneğin terör ve baskılarına karşı mücadele ediyoruz. Maden-İş yöneticilerinin tutumlarını dikkatle izliyor, kolluyoruz. Niyet ve uygulamaları gözümüzden kaçmıyor. Üstelik niyet ve uygulamaları hiç de üzerinden atlanıp geçilecek cinsten değildir. Haklı mücadelemiz faşist müdürün Türk Metal'i fabrikaya sokma çabalarını ve her türlü adi, faşist baskılarını boşa çıkararak gelişmektedir. Maden-İş yöneticilerine gelince onlara bir çift sözümüz var. DİSK nice zahmetli mücadeleler sonucu kuruldu, binlerce devrimci işçinin emeği vardır ve DİSK'in hain bir takım emellere alet edilmesine, yine devrimci işçiler izin vermeyecektir.

Faşist müdür işyerinde görülmedik bir baskı ve terör uygulamaktadır. İş güvenliğimizi, sendika hürriyetimizi boğmak için elinden geleni yapıyor. İşten atıyor, tehdit ediyor, durmadan disiplin cezası veriyor, atölyelerimizi değiştiriyor, gazetelerimizi yasaklıyor, peşimize adam takıyor, en zor işleri boyun eğdiremediklerine yaptırıyor. İşine gelmeyen postabaşılarının yerine daha yeni gelmiş kendine bağlayacağını düşündüğü işçileri getiriyor.

Müdür açıkça Türk-Metal'in baştemsilciliği görevini yapmaktadır, işçileri bu satılmış işçi düşmanı sendikaya girmeye zorluyor. Kendine boyun eğmeyenleri işten atmakla, sürgünle tehdit ediyor. Bir avuç çanak yalayıcısı vardır, bunlar hainlik yapıyorlar, diğer bir kısım arkadaş ise hâlâ meselenin ciddiyetini kavramamakta, bu hainlerin peşinden gitmektedir. Müdür ve uşaklarının peşini bırakmak için neyi beklemektedirler? Onlarca işçinin çoluk çocuk sokağa atılmasını mı, yoksa kadın arkadaşlarımıza el kaldırılmasını mı? Uşaklık yapanlar, fabrikada istedikleri gibi at oynatmakta, olmadık baskılar yapmakta, kadın işçi arkadaşlarımıza küfür ve hakaret yapmakta, haksız disiplin cezaları vermektedirler. Buna rağmen mücadelemiz gelişmektedir.

Fabrikamızdaki son olaylardan biri ise, faşist müdürün, bir işçi arkadaşımızın üstüne yürüyerek onu tokatlamasıdır. Bu durumu sendika yöneticilerine bildirdik, ancak meselenin geçiştirildiğini gördük. Biz de böyle olunca kendi aramızda çözüm arayarak bir şeyler yapmaya karar verdik.

25 Mart 1977 günü öğle yemeğine girmeyerek müdür ve uşaklarını, fabrikadaki faşist baskıları protesto ettik. Mücadelemiz belli zaafları taşımakla beraber başarılı oldu. Herkes boykotu destekledi. Müdür ve uşakları ise çılgına döndüler. Yeniden saldırılar yaptılar, bir çırak arkadaşımızı işten attılar, kadın arkadaşlarımıza hakaret ettiler ve sudan bir bahane ile disiplin cezası verdiler. Bu baskılar, bizi yıldırmıyor, aksine çelikleştiriyor.

Dikkatle izlendiğinde ve tecrübelerimizden çıkardıklarımıza baktığımızda mücadelemizde yeni bir cephe şimdiden belirmektedir. Maden-İş yöneticileri bir umursamazlıktan da ötedirler. Onları biz devrimci bildiydik. Ancak gittikçe artan faşist baskılar karşısında bizi mücadeleye seferber etmeyi bırakalım bir yana, bizi boyun eğmeye, sabretmeye geri çekilmeye zorlamaktadırlar. Bunun işçiye bir faydası yoktur. Onlar mücadele isteğimizi "bu provakasyon olur, mao'culuk goşizmdir" diyerek geri çeviriyorlar. Biz etkili tedbirler alınmasını istediğimizde "kanunlar onlardan yana, elimizden birşey gelmez ne yapalım" diyerek, karşımıza çıkıyorlar; bizi zorladıkları bu teslimiyet neyin hazırlığıdır? Sömürücü sınıfların hakimiyetinin aracı olan devlet şartlarında kanunlar ne zaman işçiden, halktan yana olmuştur? Bu durumda Maden-İş yöneticilerinin işçilere değil de başka güçlere güvenmediğini düşünmemek elde değildir.

Esasında DAYM'da yakında toplu sözleşme yetkisi vardır ve çetin bir mücadele geçecektir.

Güçlü bir mücadele vermemiz, iş güvenliğini sağlama doğrultusunda adımlar atmamız, hızlı fiyat artışlarını karşılayacak uygun bir ücret, yeterli haklar almamız gerekecektir. Bu herşeyden önce, doğru ve sağlam bir önderlik, sıkı bir birliği gerektirir. Müdür ve uşaklarını ancak böylece altedebiliriz.

Onların eline kozlar vermemek gerekir, mücadelemizin başarısı bunun biricik teminatıdır. Doğru ve sağlam bir önderlik olmazsa mücadele başarısızlığa uğrayacak onların eline koz verilecektir. Maden-İş yöneticilerinin mücadelemize önderlik edeceğinden ciddi kaygılarımız vardır; bundan çıkarılacak sonuç, bizlerin kolları sıvaması ve mücadeleye sıkıca bizzat kendimizin atılmasıdır.

Bu bakımdan safları yeniden gözden geçirmenin ve çıkacak muhtemel engellerin eleştirilmesinin özel bir önemi vardır. Bunu yapmazsak Müdür ve uşaklarına koz veririz. Üstelik daha da önemlisi birbirimizin yüzüne bakamaz bir duruma geliriz. Daha şimdiden bazı meselelerde böyle olmuyor mu? Kendi arkadaşlarımıza kaçamak cevap vermek zorunda kalmıyor muyuz? Müdür ve uşaklarının korktukları tam da böyle bir değerlendirmedir. Aslına bakarsanız Maden-İş yöneticileri de bundan korkmaktadırlar.

Gelecek zorlu günlere 10 kat daha enerji ve uyanıklıkla atılmamız gerektiğini kavrıyoruz, kazanacağımıza inancımız tamdır. Doğru bir önderlik kuralım, birliğimizi güçlendirelim, mücadelemizi yükseltelim. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sarılalım.

SENDİKA HÜRRİYETİ, İŞ GÜVENLİĞİ!

DEVRİMCİ İŞÇİLER BİRLEŞİN!

VE MÜCADELENİZE SAHİP ÇIKIN!

NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM

Ders Aletlerinden
Devrimci İşçiler
ANKARA

Ozanlar; FAŞİST TERTİBİ, SOSYAL FAŞİST DEMAGOJİYİ VE TESLİMİYETİ YIKALIM

1 Mayıs katliamından sonra, faşist diktatörlüğün ve sosyal-faşizmin, proleter devrimci harekete besledikleri düşmanlıkla uygun ölçülerde, "Mao'cu vatan hainleri" yaftası altında başlattıkları karşı-devrim kampanyası gücünü iyice yitirmiş olmasına rağmen, bu saldırının ve 1 Mayıs katliamının elebaşıları olan Amerikancı ve Rusçu faşistlerin faaliyetlerini uzun vadede yerle bir etmek için, faşist ve sosyal-faşist demagoji ve yalanları tümden boşa çıkarmak için, elimizden geleni yapmak halka bağlılığın bir gereğidir. Çünkü büyük burjuvaların susmuş olmasına rağmen, özellikle sosyal-faşistler alttan alta yalan ve iftiralarına devam etmekte, ayrıca bazı küçük çevrelerde, "proleter sosyalist"lik adı altında proleter devrimci harekete yönelen faşist ve sosyal-faşist saldırılara, Marks, Engels Lenin'in renkli resimlerini basarak süsledikleri yayınlarıyla kuvvet veriyorlar.

5 Şubat'ta Ankara'da polisle birlikte proleter devrimcilere saldıran, 1 Mayıs'ta, şimdiye kadar görülmedik bir boyutta tertiplenen katliama çanak tutan sosyal-faşistlerin oyunlarını, "sol" lafızlarla-proleter devrimci harekete saldıran çeşitli revizyonist grupların demagojilerini etkisizleştirmek ve emekçi yığınlarını çelik barikatlar halinde faşist saldırıların önüne dikmek için gerçekleri durmadan dinlenmeden anlatmak boynumuzun borcudur.

1 Mayıs katliamının sorumluları esas olarak Amerikancı faşist diktatörlüktür. Bağlı oldukları mihrakın çıkarlarını korumak için faşist diktatörlük MİT'iyle, CIA'sıyla, polisiyle, ordusuyla, otomatik silahlarıyla, panzerleriyle, işçilere ve tüm emekçilere saldırmıştır. Tüm devlet kurumlarıyla, basınıyla ve revizyonist basınıyla, faşistler ve sosyal-faşistler elbirliğiyle proleter devrimcilere "Mao'cu vatan hainleri", "Mao'cu bozkurtlar" diyerek Halkın Kurtuluşu'nu, Halkın Birliği'ni, Halkın Yolu'nu sorumlu göstermişlerdir. Ancak faşist ve sosyal-faşist demagojiler, saldırılar boşa çıkacaktır. Halkımız 1 Mayıs katliamının sorumlularını görüyor ve görecektir.

Biz devrimciler halkımıza dostlarını düşmanlarını gösterir ve onların kurtuluşunun demokratik halk devrimiyle olacağını anlatırız. Hakim sınıflar ise devletleriyle basınıyla her zaman saldırmış ve bizleri susturmaya çalışmıştır. Ancak zulmün, baskının, gericiliğin olduğu her yerde devrimci mücadele vardır, varolacaktır.

Ve şimdi, Amerikan emperyalizminin ve Rus sosyal-emperyalizminin uzantıları faşist diktatörlük ve sosyal-faşizm elbirliğiyle proleter devrimcilere saldırıyorlar. 1 Mayıs katliamının sorumlularının Marksizmi-Leninizmi, Mao Zedung düşüncesini benimseyenlerdir diyorlar. Ama gerçekler devrimcidir. Biz proleter devrimci, demokrat, yurtsever halk ozanlarına da düşen görev sazımızla, sözümüzle gerçekleri, 1 Mayıs katliamının gerçek sorumlularını militanca açıklamaktır, açıklayalım!

1 MAYIS KATLİAMININ SORUMLULARI İKİ SÜPER DEVLET VE UŞAKLARIDIR. 1 MAYIS KATLİAMINI DÜZENLEYEN FAŞİST DİKTATÖRLÜKTÜR. YAŞASIN OZANLARIN VE HALK SANATÇILARININ İKİ SÜPER DEVLETE VE UŞAKLARINA KARŞI MÜCADELESİ. TESLİMİYETİ YIKALIM, MARKSİZMİN-LENİNİZMİN ZAFER BAYRAĞINI YÜKSELTELİM.

PROLETER DEVRİMCİ HALK OZANI

ŞAH TURNA

5 ŞUBAT'TA, 1 MAYIS'TA

5 Şubat'ta, 1 Mayıs'ta
saldırdı bize faşistler
Öğretmeni emekçiyi öldürdü sosyal-faşistler,
faşistler

Bunlar devrimin hayını
Burjuvazinin oyunu
Hakim sınıflar yanını
Doldurdu sosyal-faşistler

İşçi köylü devrim yapar
Faşist girmez bu hesaba
20 bin işçiye sopa:
aldırdı sosyal-faşistler

Ezildi kardaş bacımız
Derin büyüktür acımız
Devrimdir kurtuluşumuz
Saptırdı sosyal-faşistler
Yürür devrimin kervanı
Faşizme vermez amanı
İdris'i Sadık Arslanı
katletti sosyal faşistler
Yılmaz işçi köylü yılmaz
Sanmayın halk bunu bilmez
Bu düzen size de kalmaz
Çıldırdı sosyal-faşistler, faşistler

Marksizm, Lenin ilkesi, Mao Zedung düşüncesi
Şah Turna milletler sesi
Kudurdu sosyal-faşistler, faşistler.

MESS Halka Yalanlarını Açıklıyor

İŞYERLERİ NİÇİN GREVE SÜRÜKLENİYOR

Sayın Halkımıza açıklıyoruz:

Kuruluşumuza bağlı işyerleri ile DİSK üyesi T. Maden-İş Sendikası arasında geçtiğimiz yıldan beri devam edegelen toplu sözleşme görüşmeleri işverenlerimizin şükranla karşıladığımız bütün iyi niyet ve fedakârlıklarına rağmen bir netice vermemiştir. T. Maden-İş Sendikası uzun zamandan beri 7 işyerinde 2485 işçi ile sürdürmekte olduğu uyuşmazlıklara, 30 Mayıs 1977 Pazartesi günü 21 işyerinde çalışan 8077 işçiyi de ekleyerek grev yapılan işyeri sayısını 28'e ve grev yapan işçi sayısını 10562'ye çıkarmıştır.

T. Maden-İş Sendikası ile yapılan son görüşmelerde bir kere daha kesinlikle müşahade edilmiştir ki, bu grevler işçi-işveren ilişkilerinin tamamen dışındadır. İşçi-işveren ilişkilerine tamamen yabancıdır. İşçiler

de, bizler de bu güne kadar boş yere oyalandık. Aylardır MESS hiç bir şey vermiyor MESS ücretleri dondurmak istiyor, MESS verilen hakları geri almak istiyor gibi, aslı olmayan dedikodularla işçilerimiz greve şartlandırılmıştır. Ardından kendilerince önceden planlanan zaman geldiğinde işçilerimiz topluca greve çıkarılmıştır.

Oysa, MESS, olarak vermeyi kabul ettiğimiz ekonomik ve sosyal menfaatler asla bir grevi gerektirecek düzeyde değildi. Aksine T. Maden-İş Sendikasının taleplerine paralel olarak verilen ücret ve yan ödemeleri karşılayan kabullerimiz işçilerimizin gelirlerinde iki yıl için ayda ortalama dörtbin liradan başlayarak bazı yerlerde altıbin lirayı da aşan artışlar getiriyordu.

Devletin, kat sayısını 7'den 12'ye çıkarmak suretiyle

Yedi yılda memurlarına verebildiği zam oranının ancak % 71 olduğu, buna mukabil Sendikamızın aynı dönem içinde yaptığı toplu sözleşmelerdeki ücret artış oranının % 928'i bulduğu gözönüne alınacak olursa, İşçi Sendikasının bu defa iki yıl için vermeyi kabul ettiğimiz % 100'ü aşan toplu sözleşme şartlarını kabul etmeyerek greve çıkma anlamının ve amacının çok başka olduğu açıkça ortaya çıkacaktır.

Nasıl Üniversite olaylarının amacı öğrenci-Üniversite ilişkilerine ait problemlerle ilgili değilde dış etkenlerin tesiri altında ise, DİSK kanalı ile işçi-işveren ilişkileri de ekonomik sınırların dışına saptırılmakta ve bu amaçlar uğruna kullanılmak istenmektedir.

Sendikamız, Ülkemizin halen içinde bulunduğu politik ve sosyal durumu gözönüne alarak, soruna sırf bir çözüm bulabilmek için işletmelerin ekonomik durumlarını zorlama pahasına bu noktalara çıkabilmiştir.

Bütün bunlara ilaveten, Ülkemiz ve ülke ekonomisi üzerinde tehlikeli oyunlar oynanmakta olduğunu ve bu meyanda işçilerimizin de bu oyunun fedaileri olarak kullanılmak istendiğini kamu oyuna saygı ile duyururuz.

MESS
TÜRKİYE MADENİ EŞYA SANAYİCİLERİ
SENDİKASI YÖNETİM KURULU

İşte MESS'in işçi haklarına, işçi sınıfına düşmanlığını ortaya koyan açıklaması. MESS'in açıklamasına göre işçilerin fedakarca kazandıkları ekonomik ve sendikal haklarını korumak için direnmeleri "oyunun fedaileri olarak kullanılması"dır. MESS'in işçi sınıfının haklarını gaspetmek istemesi ise "aslı olmayan dedikodular"mış. Yani maden işçilerinin MESS'e karşı yürüttüğü mücadele, işçi sınıfının çıkarları ile burjuvazinin sınıf çıkarları arasındaki mücadele değil, üç beş "elebaşının oyunu".

Besbelli ki MESS, işçilerin mücadelesinden telâşa kapılmış. MESS, aylardır işçi sınıfına savurduğu tehditleri, "anarşi","çalışma barışı bozuluyor" gevelemelerini şimdilik yutkunuyor. Ancak onların kendi söyledikleri sözler, kendi yalanlarını çok güzel ortaya koyuyor. 1976 yılında MESS sekreteri İlhan Lök'ün şimdi "asılsız dedikodular" dedikleri şunlar;

"Tabii ki, aynı işkolu için aynı sözleşme ilkesini gerçekleştirebilmek, işkolu düzeyinde sözleşme için sendika ile sendika arası sözleşme ilkesini getiren yasa değişikliği öneriyoruz. Biz bu ilkeyi, işverenler birleşerek bugünkü yasalarla da fiilen gerçekleştirebiliriz (fiilen dediği işçi hareketini zorla bastırmaktır, bastırabilirse tabii (!)). Ayrıca yasalarda istediğimiz önemli değişiklikler arasında, temsilcinin sendika tarafından seçilen kişi değil, işyerinde seçilen kişi olması da bulunuyor. Bu arada işverenlerin iflası anlamını taşıyan kıdem tazminatı yasasının değişmesi gerek."

Daha neler, neler. MESS işte böyle, kendi sözleriyle kendi yalanlarını bundan daha iyi ortaya koyamazdı.

Hem kıdem tazminatı, sendika temsilcilerinin işçiler tarafından seçilmesi gibi ekonomik ve sendikal haklarımıza göz dik, son ra işçiler direnişe geçince de "bunlar aslı olmayan dedikodular" diyerek pervasızca halkın gözünü boyamaya çalış. Sizin bu yalanlarınız bile, işçi sınıfına düşmanlığı, faşist tasarılarla ekonomik sendikal haklara saldırılarınızı gösteriyor.

"Bu grevler işçi-işveren ilişkilerinin tamamen dışında" imiş, "işçi-işveren ilişkilerine tamamen yabancı" imiş! İşçiler, madeni eşya işverenlerinin faşist tasarısına, sınıfının ekonomik ve sendikal haklarını geri vermemek için direnişe geçmediler, öyle mi gözleri daha fazla kâr hırsıyla dolu patronlar! MESS, DGM'lere karşı direnişten sonra işçi önderlerinin işten atılması için kara listeler hazırlayarak, "elebaşı"ların işten atılması, bunlara hiç bir yerde iş verilmemesi için çalışmıştı. Şimdi maden işçileri atılan arkadaşlarını geri aldırmak için direniyorlar. Elbette işçi sınıfı elini kolunu bağlayıp oturacak değildi ve maden işçilerinin mücadelesi, işçi-işveren ilişkilerinin içinde olmakla kalmayıp, işçi sınıfı ile büyük burjuvazi arasında süren sınıf mücadelesinden, ve bu mücadelenin bir biçiminden başka bir şey değildir. İşçi-işveren ilişkilerinin bir biçiminden başka bir şey değildir. İşçi-işveren ilişkilerinin içinde-dışında gibi safsatalarla ve bu gibi açıklamalarla, MESS debeleniyor ve ayakları birbirine dolaştıkça yalanları sırıtıyor.

MESS ve bütün örgütlü güçleriyle karşımıza dikilen tekelci burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının iktidarı, bugün ve her zaman mücadelemizin, taş kıran - dan ekin biçene kadar bütün çalışan halkın mücadelesini görülmedik zorbalıklarla ezmeye çalıştılar. Sömüren sınıflar varoldukça, tarih sınıf mücadeleleri tarihidir ve bizler yeni dünyanın kurucuları, onlara karşı uzlaşmaz mücadeleyle yürüdüğümüzde işte ayakları böyle birbirine dolaşacak, binlerce lira ile gazete sütunlarına yaptığı açıklamaları hiç bir şeye yetmeyecek.

Emperyalist tekellerle, uluslararası burjuvazi ile birlikte işçi sınıfını sömüren, emperyalizme kölelik için çalışan MESS gibi faşist örgütleri işçi sınıfı, bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarıyla dayanışma içinde, onlardan güç alarak yerle bir edecektir. İşçi sınıfının devrimci mücadelesi, ekonomik-sendikal hakların elde edilmesinden ibaret değil, öğrenci gençliğin mücadelesi öğrenim özgürlüğü, can güvenliği için mücadeleyle sınırlı değil, çalışan halkın bağımsızlık ve demokrasi kavgasının bir parçasıdır.

Nasıl ki, ekonomik - sendikal haklar elde etmek, bununla yetinmek kurtuluşumuz değilse, biz bu mücadele içinde, büyük burjuvaziyi ve toprak ağaları iktidarı ve ona güç veren emperyalizm ve sosyal-emperyalizme karşı, devrimci sınıfın öncüleri, işçi sınıfı ve çalışan halkı zincirleri koparma kavgasına çağırmalıdır.

LASTİK İŞÇİLERİNİN SESİ
DEVRİMCİ MUHALEFET GAZETESİ

BİKSAN İŞÇİLERİ ÖZEL SAYISI

YİĞİT BİKSAN İŞÇİSİ ARKADAŞLAR

Uzun zaman mücadele verdik. Fakat haksızlık ve ihanetlerden kurtulmuş değiliz.

Her zamankinden daha dikkatli, uyanık ve birlik içinde olmamız gerekiyor.

Bir tarafta sırtını süper devletlere, faşist diktatörlüğe dayamış patronlar, sarı sendikacılar; diğer tarafta sırtını sosyal-emperyalizme dayamış, patronlarla sarmaş dolaş sahte devrimci sendika ağaları en doğal haklarımızı gaspediyorlar. Daha kötü hayat şartlarını hazırlayıp bizim sessiz durmamızı istiyorlar. Nerden alıyorlar bu gücü, kim destekliyor bunları?

ARKADAŞLAR!

Biz Biksan işçileri işyerimizde şu haksızlıklarla yüzyüzeyiz:

1- İşveren vekilleri bize zorla fazla mesai yaptırıyor. Sendikacılar bunu destekliyor.
2- İşveren bizi kendi mesleğimiz ile ilgisiz işlerde çalıştırıyor.
3- Patron senelik izinlerimizi vermiyor, izine çıkarmıyor.
4- Mazeret izinleri verilmiyor.
5- Aylıklarımızı zamanında alamıyoruz.
6- Hafta ortasında vardiya değişikliği yapılıyor.
7- En doğal ihtiyaçlarımız karşısında tuvaletler kitleniyor.
8- Hastalığımızda vizite belgesi vermiyor. Kendi doktoruna aspirinle tedavi ettiriyor.

Bir işçinin bu şartlardan daha kötü durumda olması düşünülebilir mi? Bunlardan büyük işkence, baskı ve zulüm olabilir mi?

Bu durumda, bizim haklarımıza, hayatımıza kastedenlere karşı birleşmek ve tek bir yumruk olup karşı çıkmak, mücadele etmek gerekir.

Aynı baskı ve zulüm altında bulunan diğer işyerlerinde, fabrikalardaki binlerce işçi arkadaşımızla güç birliği ve dayanışma sağlamamız gerekir.

Patronlar zaten işçiyi ezmek, sömürmek için elinden geleni yaparlar. Sırtını emperyalizme ve faşizme dayamış patronlar işçinin en büyük düşmanıdır. Fakat, patrona karşı senin hakkını koruyacağım diyerek ortaya çıkan sendikacılara ne demeli?

Senin bu kadar ezilmişliğin ve haksızlığa uğraman karşısında susan sendikacı senin temsilcin, senin güvenebileceğin insan olabilir mi? Niye susuyor, niye senin patron zülmü altında ezilmene göz yumuyorlar? Çünkü onlar patronlaşmış, sahte devrimci, patronlarla uzlaşan sendikacıdırlar. Onlar kendi çıkarları ve rahatlarından başka şey düşünmeyen işçinin sırtından geçinen sendika ağalarıdır.

Patronlarla mücadele ederken, bu devrimci pozundaki sendika ağalarıyla da mücadele etmeliyiz. Onlara hesap sormalıyız. Gücümüz ve bilincimizle sendikamız Lastik-İş'i bu tip sendika ağalarından temizlemeliyiz. Gerçekten devrimci işçi arkadaşların sendika yönetiminde söz sahibi olmasını istemeliyiz.

Arkadaşlar!

Bu patronlar ve sendika ağalarının gücü ceplerindeki paralar, arkalarındaki faşist diktatörlük ve onları destekleyen Türkiye'yi sömüren ve yağmalamak isteyen emperyalist ve sosyal emperyalist devletlerdir. Onlardan destek aldıkları için senin üzerinde bu kadar baskı ve zulüm uygulayıp haksızlıklara yol açıyorlar.

BİZ HAKSIZLIKLARA GÖZ YUMMAYACAĞIZ!
ZORLA YAPTIRILAN FAZLA MESAİLERE KARŞI ÇIKALIM!
YEMEKLER DÜZGÜN ÇIKMALI!
SENELİK VE MAZERET İZİNLERİMİZ ZAMANINDA VERİLMELİDİR!
KEYFİ VARDİYA DEĞİŞİKLİKLERİNE SON!
İŞYERİ SAĞLIK ŞARTLARINA UYGUN HALE GETİRİLMELİDİR!
VİZİTE HAKKIMIZI ALALIM, S.S.K'DA MUAYENE OLMAK İÇİN MÜCADELE EDELİM!
DİRENECEĞİZ VE MUTLAKA KAZANCAĞIZ!
BİRLEŞELİM, BİRLİKTE MÜCADELE VERELİM!
PATRONLARIN VE SAHTE DEVRİMCİ SENDİKACILARIN DÜZENİNİ YIKALIM!
PATRONLARIN VE SAHTE DEVRİMCİ SENDİKACILARIN DESTEKÇİSİ EMPERYALİZME VE SOSYAL-EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE EDELİM!
HALKIMIZIN CAN DÜŞMANI FAŞİZME VE SOSYAL-FAŞİZME KARŞI YİĞİTÇE DİRENELİM!
YAŞASIN LASTİK İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
YAŞASIN İKİ SÜPER DEVLET VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI MÜCADELEMİZ!
YAŞASIN BİKSAN İŞÇİLERİNİN HAKLI MÜCADELESİ!
KAHROLSUN BİZİ EZMEK VE SÖMÜRMEK İSTEYEN BÜTÜN GÜÇLER!
DEVRİMCİ İŞÇİLERİN SENDİKA YÖNETİMİNE GELMESİ İÇİN İLERİ!
ZAFER BİZİM OLACAKTIR!

5 Haziran sonrası

Baş.ta.sa.1'de

AP+MSP+MHP, MC'nin bir devamıdır. Böylesine yıpranmış, halkın önünde teşhir olmuş bir hükümet emperyalizm, özellikle ABD emperyalizminin istediği tavizleri verecek güçte değildir. İkincisi, MSP'nin varlığı bölgede sarsılan hegemonyasını onarmada önemli engellerden olan Kıbrıs meselesinin çözümünü zorlaştırmaktadır. Bu hükümetin yaşamasının tek yolu vardır: o da halka azgınca saldırmak.

ABD emperyalistlerinin tercihi daha çok CHP azınlık hükümetidir. Böyle bir hükümetin, yani halkın geniş desteğini almış CHP azınlık hükümetinin halkın muhalefetini düzenin sınırları içinde tutabileceğini, bir azınlık hükümetini istedikleri gibi yönlendirebileceklerini, istedikleri tavizleri, özellikle Kıbrıs ve Ege'de, koparabileceklerini ummaktadır ABD. Büyük burjuvazinin geniş bir kesimi ise bir azınlık CHP hükümetinden aynı nedenlerle; CHP'nin halkın muhalefetini uysallaştırabileceğini, büyük burjuvazinin zam, devalüasyon, kredi taleplerini karşılayabileceğini ummaktadır. Elbette ki, ABD'nin ve büyük burjuvazinin geniş kesimlerinin böyle bir hükümet istemeleri, onların AP, MHP'yi bir yana iterek CHP'yi destekledikleri ve CHP'nin de onların öz partisi olma durumuna geldiği anlamına gelmez. ABD emperyalistleri ve büyük burjuvazi her türlü arenaya ve saldırıya başvurarak durumlarını korumaya, faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmaya, bununla birlikte parmaklarında oynatabilecekleri bir CHP azınlık hükümetiyle halkın muhalifetini uysallaştırmaya, devrimci güçleri tecrit etmeye çalışacaklardır. Seçim öncesi tertipler, ordu içindeki gelişmeler bu açıdan dikkat çekici olmalıdır.

Öte yandan sovyet sosyal-emperyalizmi, CHP-nin kuracağı bir hükümeti de kendisi için en iyi basamak olarak görmektedir. Rus sosyal - emperyalizmi bunalım ve istikrarsızlıktan yararlanarak ekonomik yayılmasını hızlandırmaya ve siyasi etkilerini arttırmaya çalışmaktadır. Rus işbirlikçisi sosyal-faşistler de CHP'nin halk muhalefetini uysallaştırması zemininde siyasi faaliyetlerini arttırarak ekonomik zorunlulukların dayatması emperyalist mali kurumların baskısı şartlarında, kendine daha fazla el atılacağını ummakta, böylece kilit noktalarına daha fazla sızarak mevziler kazanma, özellikle bürokrat burjuvazi içinde daha da yayılma hesapları içindedirler.

ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE SİYASİ BUHRAN DERİNLEŞECEK

İçinde yaşadığımız alt-üst oluş şartlarında seçimlerde emperyalistler ve hakim sınıflar umduklarını bulamamışlardır. Seçimlerden önceki durum seçimlerde sonra da aynen devam ediyor. Çeşitli güçler kendi lehlerine gelişme sağlayacak "güçlü" bir hükümet seçeneği bulamıyorlar. Derinleşen bunalım, artan hegemonya mücadelesi şartlarında iki süper devletin ve hakim sınıfların mevcut parlamentoyla, yetineceklerini, ve dahası tek yol olarak mümkün olan hükümet biçimlerinden kendileri için en uygunu olanına dayanacaklarını ummak çok yanlıştır. Mevcut hükümet alternatifleri emperyalistlerin ve hakim sınıfların çıkarlarını büyük ölçüde tatmin etmekten yoksundur. Halkın muhalefeti ve kendi içlerinde gelişen çelişmeleri yüzünden ne tür bir hükümet kurulursa kurulsun, ABD emperyalizmi hegemonyasını korumak için daha fazla tavizler elde etmek için yoğun baskı uygulayacak, halka karşı yeni komplo ve saldırılara güç sağlayacaktır. Sovyet sosyal-emperyalizmi baskı ve tehditlerle ülkemizi mali ve siyasi bağımsızlık altına almak için çalışacaktır. Halkın muhalefeti karşısında sarsılan faşist diktatörlük halka karşı azgınca saldıracak, yeni örneklerini seçim öncesi dönemde gördüğümüz yeni komplolara girişecek, devrimcileri halktan tecrit etmek için elinden gelini ardına koymayacaktır. Sosyal-faşizm devrimci olan ne varsa ona saldırarak, sosyal-faşist bir diktatörlük kurma yolunda mevziler kazanmaya çalışacaktır.

Önümüzdeki dönemde derinleşen siyasi buhran bugün emperyalistlerin ve hakim sınıfların pamuk ipliğiyle bağlı hesaplarının da boşa çıktığını gösterecektir. Ve bu dönem yaşama şartı zayıf da olsa askeri faşist darbeden yeniden erken seçime kadar bir dizi farklı gelişmeye gebedir.

Öte yandan kısmen bile olsa çözülmeyen siyasi buhranın, hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin yoğun dalaşmasının ve mücadelede elverişli bir konum için yer yer "halka başvurma" larının etkisiyle, halkın en geri kesimlerini bile siyaset sahnesine çekmeye devam edecektir. Halkın sömürüye, zulme, köleliğe karşı öfkesi gün geçtikçe büyümektedir ve büyüyecektir. Muhtemel bir CHP veya CHP+MSP hükümetinde halk kitleleri kısa bir bekleyiş dönemine girse de, bu dönem reformcu hayallerin yıkıldığı, reformizmin teşhir olduğu bir dönem olacaktır. Ama kendiliğinden yükselen halk hareketi, devrimci bir önderlik altında toplanamadıkça reformizmin aldatmacalarını köklü bir şekilde söküp atamayacak, faşizmin terörüne ve böylece bu terörün etkisiyle dağılma ve gerilemeye açık hale gelecektir. Böyle bir gelişme aynı zamanda devrimci saflarda umutsuzluk ve bunun sonucu maceracılığı getirecektir.

Reformcu CHP 6 Haziran'da halka "iktidar", kurtuluş vadetmişti. 6 Haziran geçmiştir. Ve CHP her gün zulüm ve sömürü altında inleyen halka 4 yıl daha beklemeyi vadetmektedir, 4 yıl daha sessiz köleler olma öğütlenmektedir. Dahası her türlü uzlaşma için CHP yöneticileri sulandırarak savundukları halkın kısmi taleplerini bile savunmaktan hemen vazgeçmiş, 2 süper devlete ve hakim sınıflara açıkça teminat vermeye başlamışlardır. Artık açıkça görülmelidir ki, reformizm halka ne bağımsızlık ne özgürlük ne toprak, ne de önemli bir kısmi düzelme getirir. 6 Haziran gerilerde kalmıştır, ama şanlı 15-16 Haziran direnişinin anısı ölmeyecek şekilde yaşamaktadır. Kendiliğinden ve öndersiz de olsa, 15-16 Haziran direnişi halkın gücünü ve birliğini, ve bu birlik ve güçle halkın bağımsızlığa, özgürlüğe, toprağa kavuşacağını, ancak bu uğurda mücadeleyle kısmi taleplerini gerçekleştireceğini göstermiştir. Reformizmin tüm işçilere, köylülere, ezilenlere bekleyin demesi, sömürü ve zulme katlanın demektir. Hayır! Bıçak kemiğe dayanmıştır. Önümüzde tek yol vardır; İş güvencesi, can güvenliği, sendika hakkı, bağımsızlık, özgürlük ve toprak uğruna verdiğimiz mücadelede başkasına değil tüm halkın birliğine ve gücüne güvenmek ve bu güce dayanmak. Devrimci proletaryanın bayrağı altında toplanarak bağımsızlık ve demokrasi için yılmadan gerilemeden mücadele etmek.

Önümüzdeki dönem önemli siyasi gelişmelere gebedir. Halkın mücadelesi önemli bir sıçrama gösterecektir. Bu dönemi devrim yolunda ileri bir adıma çevirmek proleter devrimci hareketin halkın mücadelesine öncülük etmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Bunun önündeki engel proleter devrimci hareketin taşıdığı zaaflardır. Halkın mücadelesine öncülük edebilmek için bu zaaflar mutlaka aşılmalıdır. Tüm proleter devrimciler bu zaaflarla mücadele etmeli, aşma yolunda kararlı ve sabırlı bir çaba göstermelidir. Biz bu zaaflar üzerinde vakit geçirmeksizin sistemli bir şekilde duracağız.

Seçim sonuçları, şiddetlenen çelişmeler ve halkın muhalefeti karşısında iki süper devletin ve işbirlikçilerinin isteklerine ulaşamadıklarını, siyasi bunalımın çözülemediğini, aksine daha da derinleşerek devam edeceğini ortaya koydu.

Bütün çelişkilerin şiddetlendiği bir dönemde yapılan 5 Haziran seçimleri ayrıca halkın ruh halini de bir ölçüde ortaya koydu. Halkın emperyalizme ve faşizme karşı yükselen mücadelesi reformist CHP'nin geniş destek alması ve güçlenmesi olarak yansıdı. Bu durum kendiliğinden yükselen halk muhalefetinin devrimci bir önderlik altında toplanmadıkça burjuva reformist bir bilinçten öteye gidemeyeceğini ortaya koydu.

Özellikle seçim döneminde meydanlarda toplanan halk topluluklarının özlemleri ve coşkusu halkın muhalefetinin yer yer reformizmin sınırlarını ve reformist CHP'nin vaadlerini aştığını göstermiştir.

Bu iki önemli sonucun yanısıra MHP'nin güçlenmesi, seçimlerde yapılan hile ve sahtekarlıkların yanısıra esas olarak devrimci önderlikten yoksun halk kitlelerini faşizmin terör ve demagojilerine açık bıraktığını, reformizmin faşizmin terör ve demagojisini yıkacak güçte olmadığını ortaya koymuştur. Seçim sonuçları Amerikancı faşist MHP'nin büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının en gerici kesimleriyle birleştiğini, faşist demagojinin özellikle derin ekonomik ve sosyal buhranın sarstığı ticaret burjuvazisi ve zengin köylülük üzerinde etkili olduğunu, faşist terörün kısmen de olsa çalışan halkı bir ölçüde sessizleştirdiğini ve yılgınlığa sürüklediğini göstermiştir.

Her ne kadar bugünkü alt-üst oluş şartları siyasi arenada sürekli değişiklikl[illegible]da, seçim sonuçları siyasi akımlar arasında saf[illegible]ların netleşmekte olduğunu, hızlanan sınıf mücadelesi içinde siyasi güçlerin temel özelliklerini yerine getirmek için mücadele veren MHP güçlenir, AP gücünü korurken bu taleplere ayak uyduramayan CGP ve DP silinmiştir. Öte yandan bazı farklar taşımalarına rağmen CHP ile aynı reformcu yolu izleyen TBP varlığını yitirmiştir.

Son olarak "sosyalizm bayrağı" diyerek sosyal-emperyalizmin bayrağıyla kitlelere giden, sosyalizm adına Rusya'ya uşaklığı yaymaya çalışan revizyonist TİP bir avuç aydın dışında kitlelerden cevap bulamamıştır. Bu durum revizyonizmin ülkemizde kolay kolay kitle tabanı yaratamayacağını göstermektedir.

KİM NE İÇİN NASIL BİR HÜKÜMET İSTİYOR

Şimdi halka bol bol vaadlerde bulunulduğu, 6 Haziran'da yepyeni dünyalara kavuşulacağı hayallerinin yayıldığı günler geride kalmıştır. Öte yandan emperyalistler ve hakim sınıflarda seçimlerden umduklarını bulamamışlar, şimdi Ankaranın kulislerinde kendi lehlerinde en iyi hükümeti sağlamaya çalışmaktadırlar. Gazete sayfalarında değişik kesimlerin sözcüleri ve yabancı basın binbir gerekçe uydurarak kendi tercihlerinin en olumlu çözüm olduğunu yaymaya çalışıyor.

Siyasi bunalımın sürdüğü bu ortamda iki süper devlet ve hakim sınıfların çeşitli kesimleri doğrudan kendi çıkarlarını savunacak hükümet alternatifi bulamamakta, bu durumda çeşitli güçlerin hesapları ve partilere karşı tavırları siyasi arenaya karmaşık bir şekilde yansımaktadır. Örneğin bir emperyalist güç hükümet için kendi işbirlikçilerinin siyasi temsilcisi olan partilerin değil de, çıkarlarına doğrudan hizmet etmeyen başka bir partinin hükümet kurmasını destekleyebilmekte, isteyebilmektedir. Birbirleriyle çelişen güçlerin hükümet tercihleri kimi zaman çakışabilmektedir.

Bugün yoğunlaşan hesapların altında esas olarak emperyalistlerin ve hakim sınıfların kendi lehine bir düzelme derinleşen buhranı halkın sırtına yıkma ve halkın düzene yönelik muhalefetini, bastırma isteği yatmaktadır. Emperyalistler ve hakim sınıfların büyük bir kesimi bir süre öncesine kadar farklı çıkarlarla da olsa bir AP-CHP koalisyonunu en olumlu tercih olarak görüyorlardı. ABD emperyalizmi CHP'nin AP ile hükümet kurmasıyla halkın muhalefetini CHP'nin uysallaştırabileceğini, CHP'nin kendi çıkarlarını zedeleyen uygulamalara girmesini AP'nin önleyeceğini, böyle bir hükümetin özellikle Kıbrıs ve Ege konusunda istediği tavizleri verebileceğini, ABD hegemonyasını ve faşist diktatörlüğü koruyabileceğini umuyordu. Ne var ki bu alternatif seçim öncesinde halkın emperyalizme ve faşizme karşı yükselen muhalefeti ve CHP'nin bu muhalefete dayanması, seçim öncesinde karşı devrimin halka karşı saldırı ve komplolarını yoğunlaştırması ve bu komplo ve saldırıların bir ölçüde CHP'yi de hedef alması yüzünden bu alternatif şimdilik sözkonusu değildir. Bu, halkın mücadelesini söndürmedeki en önemli silahlarından birinin iflası demek olur.

Seçim sonuçlarına göre bugün sözkonusu olan hükümet biçimleri, AP+MHP+MSP koalisyonu, CHP+MSP koalisyonu ve bir CHP azınlık hükümetidir.

İki Süper Devletin Afrika'da Hegemonya Mücadelesi Keskinleşiyor

İki süper devletin Afrika'da yayılma ve rekabeti gün geçtikçe kızışıyor. Enver Hoca'nın belirttiği gibi, bu kıtada rekabet henüz yeni başlamıştır ve yakında sona ermekten çok uzaktır. Her iki süper devlet özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini boğmak, sömürü ve nüfuz alanlarını genişletmek için çeşitli entrika ve komplolarla Afrika ülkelerinin birliğini bozmak, birini diğerine karşı silahlandırıp kışkırtmaya çalışıyorlar. Onların bu faaliyetleri Zimbabve, Namibya, Azanya halklarının silahlı kurtuluş mücadelelerinin derinleştiği,Afrika ülkelerinin bağımsız gelişme çabalarının geliştiği bir zamanda meydana gelmektedir.

Rus sosyal emperyalizmi, rakibine karşı bu bölgede durumunu düzeltmek için yeni yılla birlikte geniş bir taarruza geçti.Yeni çarların elebaşılarından Podgorni,yanında Fidel Castro'yu alarak her zaman olduğu gibi "Enternasyonalizm", "gönüllü dost", "karşılıksız yardım" şamataları ile süslenmiş sözüm ona Afrika "ziyaretine" başladı. İlk olarak Angola'ya yaptığı müdahalenin ürünlerini toplamaya ve Angola halkının boynuna geçirilmiş zincir niteliğindeki "uluslararası işbirliği" imzaladı. Daha önce Doğu Avrupa ülkelerine dayattığı boyunduruklarım aynısı olan bu "anlaşma"ya göre, Rusya'nın "iş"i, Angola'nın zengin madenlerini, yeraltı ve yerüstü servetlerini istediği gibi yağmalamak, Angola'nın "işi" ise bu köleliğe katlanmaktır. Yeni çarlar bugün Angola'yı ekonomik, politik, askeri olarak boyunduruk altına alıp bir yeni sömürge haline getirmiştir. Rusya'nın Angola'ya müdahalesinde keramet arayan ve hatta Rusya'da olumlu düzelme gören orta yolcu küçük-burjuva safsatalarına gerçekler, geç de olsa somut cevap vermektedir. Yeni çarlar kendileri için Angola'ya girdiklerini açık ve anlaşılır olarak ortaya koymaktadırlar.

Bu anlaşmadan sonra Podgorni doymak bilmez bir vurguncu sabırsızlığıyla "Bu bölgede mümkün olduğu kadar çok dostlar edineceğiz" diyor ve yeni saldırılara geçeceklerini açıkça ilan ediyordu. Çok geçmedi, yeni çarlar yeni saldırı, komplo ve entrikalara başladılar. "Dost edinmek" yani yeni sömürü ve yağma alanları kazanmak için faaliyete geçtiler. Angola örneğine benzer bir yol takip ederek devşirme Katanga birliklerini modern silahlar ve Küba'lı uzmanlarla donatarak Zaire'ye saldırttı. Ekonomik ve stratejik bakımdan önemli olan bu ülkeyi ele geçirmeye çalıştılar. Yeni çarlar bununla yetinmedi. Mısır'ın Rusya ile olan ilişkilerine sınır koyma ve Rus nüfuzundan kurtulma adımlarından sonra Akdeniz'de durumlarını düzeltmek için Libya'ya oynamaya başladılar. Libya'yı nüfuz altına alma faaliyetlerine giriştiler. Yeni çarlar Libya'yı ekonomik ve askeri olarak hegemonyaları altına alma çabalarını "Libya büyük bir devrim yapıyor" gibi artık kimsenin yutmayacağı çok büyük, kaba yalanlarla gizlemeye çalışıyorlar. Mısır'a karşı silahlandırma ve kışkırtmada bulunuyorlar. Libya'yı daha fazla koruyabilmek için, "bak Mısır sana saldırabilir,seni korumam lazım" diyorlar.

Yeni çarlar diğer yandan F.Castro'yu da kullanarak Ethopya, Somali ve Güney Yemen'de nüfuzlarını genişletmek için çabalıyor. Ve üstelik bununla kalmayıp, bu üç ülkeyi Afrika ve Hint Okyanusu'nda yayılmak için de kullanmak istemektedir. Yeni çarlar bu üç ülkeyi, federasyon şeklinde bir araya getirmeye, sonra da "Kızıldeniz'i ve adı geçen ülkeleri korumak" için kendisiyle bir blok, pakt kurmaya zorluyor. Açıkça, "siz benim müttefikim olacaksınız, ben sizi ve Kızıldeniz'i koruyacağım" diyor. Yeni çarlar bu ülkeleri zorla "müttefik" yapma, zorla Kızıldeniz'i "koruma" hakkını nereden almaktadır? Bu çok kaba ve kimseye kolay yutturulamayacak yalanların altında, yeni çarlar, bu ülkeleri yağmalamayı ve onların sırtına basarak yayılmayı ve yeni hegemonya alanları kazanmayı hesaplamaktadır.

FİDEL CASTRO YENİ ÇARLARIN BASİT BİR ALETİ HALİNE GELDİ

Fidel Castro'nun dünden bugüne gelişimi son derece öğreticidir. Küçük burjuva ihtilalci akım ve kişilerin kendilerini devrimci tarzda aşıp, marksizm-leninizm temelinde yükselmedikçe, nasıl yeni çarların vurucu gücü haline geldiklerini örneklemektedir.

1960 sonrası Marksizm-Leninizm ile modern revizyonizm arasında orta yol tutmaya çalışan, küçük burjuva maceracılığı, başta Latin Amerika kıtası olmak üzere bütün dünyayı etkilemişti. Fakat zamanla orta yolculuğun "parlak" dönemi sona erdi. M-L'in gelişmesi ve pratik deneylerin sonucu dünyadaki etkisini önemli ölçüde kaybetti. Ayrı bir yol, 3. bir yol gibi görünme özelliğini yitirdi. Orta yol unsurlarına ayrıştı. Bir kısmı revizyonist, troçkist temelini kaybederek M-L safına geçti. Diğer bir kısmı ise, başta F.Castro olmak üzere, bilinen "büyük bir hata içinde olduğunu kavrama", "maceracılıktan ayrılma" teraneleriyle daha tam, daha doğrudan modern revizyonizmi seçti. Bu unsurlar bütün dünyada modern revizyonizmin halkların gözünü boyamak, saldırı ve yağmasını gizlemek için kullandığı basit bir alet haline geldi.

Yeni çarlar bu unsurları bir yandan saldırgan maşa, hem de reklam acentası olarak kullanıyor. Küba halkının anti-emperyalist devriminin prestijini ve gerilla hareketlerinin küçük burjuva çevrelerdeki etkisini ise saldırgan faaliyetlerini gizlemede kullanıyor.

Genel olarak bu çevreler, yeni çarlar "enternasyonalizm", "ulusal kurtuluş mücadelelerine yardım" gibi iki yüzlü sahtekarlıklara başladığı zaman, "yaşasın Rusya", "artık Rusya ulusal kurtuluş mücadelelerine yardım ediyor", "dil uzatılmaması gereken sosyalist ülke" gürültülerine başlıyorlar. Ve Brejnevlerin saldırgan ve yıkıcı faaliyetlerini gizlemesine yardım ediyorlar. Rus sosyal emperyalizminin Angola'yı bile Küba askerlerine dayanarak işgali "Küba'nın uluslararası dayanışması" diye reklam edildi. Bu yılın başında yeni çarlar Afrika'da yeni taarruza geçerken Podgorni'den önce Castro dolaştırıldı. Modern revizyonist reklam acentaları, "aslan Küba", "enternasyonalist Küba", "Küba ile ilerici Afrika ülkeleri arasındaki ilişkiler gelişiyor" diyerek reklama başladılar. Hemen arkasından Zaire'ye saldıran askerlerin başında bulunan, eğiten Kübalı subaylardı. Daha birçok ülkeye çeşitli adlar altında Küba'lı asker gönderildi.

Yeni çarların hegemonyacı emelleri için gerek diplomatik, gerek askeri olarak kullanılan Castro, Libya'yı sosyal emperyalizmin boyunduruğuna sokmak için çabalıyor. Ve bu yolda atılan her adıma sahtekarca "islamiyetin büyük başarısı" şaklabanlıkları yapıyor. Halk düşmanı satılık bir general olmaktan öte hiçbir özelliği olmayan Ethopya cunta başı Miriam'a "büyük devrimci" diye övgü düzüyor. Onun daha çok Rusya'ya bağlanması için çalışıyor.

Şu alçaklığa bakın ki; Etopya'da Rusyanın kontrolündeki sosyal-faşist diktatörlüğe ve devrim için mücadele eden kitlelerin boğazlanmasına "Etopya'da Bolşevik devrimi ile Fransız devriminin birleşimi büyük bir devrim oluyor" diyor. Böyle iki yüzlülük dünyada az görülür. Sadece bu örnekler bile yeni çarların ve onun Fidel Castro gibi çanak yalayıcılarının iğrenç faaliyetlerini gizlemek için nasıl Marksizm-Leninizm kavramlarını kullandıklarını göstermektedir. İtibarını çoktan yitirmiş ve dünya halklarının nefretini kazanmış yeni çarların; emperyalist amaçları için Fidel Castro'yu nasıl maşa olarak kullandığını göstermektedir. Ve bütün bunlar ülkemizdeki Rus işbirlikçilerinin niye Fidel Castro'nun reklamını yaptıklarını da izah etmektedir. Onların diğer bir amacı da "orta yolcu"lara "bak siz de Fidel Castro gibi olun ve efendimiz Rusya iyi bir uşak kazansın" diye çağrı yapmaktır. Bu gerçekler hala Marksizm-Leninizm ile modern revizyonizm arasında orta yol bulmaya çalışanlara, eğer Marksizm-Leninizm seçilmezse, nasıl iyi bir Rus uşağı haline gelinebileceğini kavratması bakımından öğretici olmalıdır.

ABD EMPERYALİZMİ DE AZGINCA SALDIRI VE YAĞMA PEŞİNDE

ABD emperyalizmi de Afrika'da "barışçıl çözüm" ve "özgürlükten yana" maskeleri altında Afrika halklarını boğazlamayı sürdürdüğü gibi, mevcut hegemonya alanlarını da genişletmeye çabalamaktadır.

Namibya ve Azanya'daki olağanüstü büyük sömürü ve yağmasını korumak için ırkçı Vorster kuklasını tepeden tırnağa silahlandırıyor. Zimbabve halkının mücadelesini parçalamak, etkisizleştirmek için her türlü komplo ve saldırıyı sürdürüyor. Amerikan emperyalizmi bir yandan kendine bağlı ülke yöneticilerini silahlandırırken, diğer yandan Rus sosyal emperyalizminin terketmek zorunda kaldığı her alana girmeye çalışıyor. Somali'nin Rus sosyal emperyalizminin baskı ve komplosuna karşı çıkmaya başlamasıyla birlikte, onu kendisine bağlama, satın alma hesapları içindedir. Ekonomik ve askeri bakımdan bağımlı hale getirip hegemonyası altına almak için uğraşıyor.

Bugün Afrika kıtasında büyüyen huzursuzluğun, savaş tehlikesinin kaynağı,silahlanmanın tırmanmasının nedeni, iki süper devlettir. Dünyanin en büyük zalimleri olan iki süper devlet Afrika halkları ve ülkelerini tehdit etmektedir.

Ancak, emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin baskı ve tehditleri boşunadır. Kahraman Afrika halklarının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi zafere ulaşacaktır.

Es lebe der Befreiungskampf des Volkes von Ost-Timor!

Suharto-Truppen raus aus Ost-Timor!

BATI-BERLİN'DE Doğu Timor halkı ile dayanışma gecesi yapıldı

Çok sayıda demokratın, anti-faşistin, anti-emperyalistin ve devrimcinin katıldığı geceyi Berlin Endenozya komitesi düzenledi ve AASPE, Amilcar Cabral Cemiyeti, EKKE, HALKIN YOLU, KPD, KSV, emperyalizme karşı LİGA tarafından canlı bir şekilde desteklenen gecede Halkın Yolu sempatizanları adına bir arkadaş da dün yada güçler dengesine, Doğu-Timor halkının faşist Suharto rejimine karşı verdiği mücadelenin dünya çapında önemine değinen ve kısaca Istanbul'daki 1 Mayıs provakasyonunun sorumlularını iki süper devlet ve onların yerli işbirlikçileri olduğunu açıklayan bir konuşma yaptı. Arkadaşın konuşması büyük ilgi gördü.

Geceyi destekleyen komite, gazete ve örgütlerin ortak açıklamaları şöyledir: "Bizler Endonezya istilasına karşı Doğu-Timor halkının kendi kurtuluş örgütü olan FRETILIN (bağımsız bir Doğu-Timor için devrimci cephe) öncülüğündeki haklı mücadelesini destekliyoruz. Kendi gücüne güven ilkesine dayanarak Doğu-Timor halkı devrimci halk savaşında sömürgecilikten ve yeni sömürgecilikten tam bağımsızlık için, yeni tipten demokratik bir toplum için mücadele etmektedir. Onun esas düşmanı emperyalist devletler tarafından desteklenen faşist Suharto rejimidir... Demokratik Doğu-Timor Cumhuriyeti hükümeti bloksuzluk ilkesini uygulamaktadır... FRETILIN'in ve tüm Doğu-Timor halkının mücadelesinin halkların ve ulusların bağımsızlık, hürriyet ve birlik mücadelesinde önemli bir yeri vardır."

BERLİN'DE 1 mayıs kutlandı

Dünya işçi sınıfının enternasyonal mücadele, birlik ve dayanışma günü olan 1 Mayıs Batı Berlin'de de kutlandı. 20 binden fazla insanın katıldığı yürüyüşte çok sayıda Türkiyeli işçi ve öğrenci de yer aldı.

Türkiyeliler içinde bir blok teşkil ederek yürüyen Halkın Yolu sempatizanları, taşınan Halkın Yolu amblemi etrafında toplanarak, taşıdıkları çok sayıda pankartlarla (Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye, Kahrolsun Faşist Diktatörlük ve Sosyal-Faşizm, Yaşasın Devrimci Demokratik Halk İktidarı, Milli Zulme Son -Almancası da- Yaşasın Yunanistan ve Türkiye halklarının kardeşliği ve diğerleri) ve attıkları sloganlarla büyük ilgi toplamış ve çevrede yürüyüşü seyreden çoğu Türkiyeli aramıza katılarak flamalarımızı taşımışlardır. Sendikanın bu yürüyüşünün ardından gelen kızıl 1 Mayıs yürüyüşüne de blok olarak katılan Halkın Yolu sempatizanları yürüyüş bitişinde Türkçe ve Almanca yarım saatten fazla süren bir konuşma yapmışlardır. 4 bine yakın bir kitle önünde yapılan konuşmayı çevreden geçmekte olan Türkiyeliler durarak ilgiyle izlemişlerdir. Çok sayıda gazetemiz Halkın Yolu'nu sattık, Türkiyelilerle geniş çapta ilişki kurma ve tartışma imkanı bulduk.

HALKIN YOLU Sempatizanları
Batı-Berlin

POLONYA'DA öğrenci kitleleri sosyal faşist iktidarı protesto ediyorlar

Stanislaw Pyjas adlı öğrencinin öldürülmesinden sonra binlerce öğrenci Krakau şehrinde arkadaşları Stanislaw'ı anma mitingi düzenlemişler ve ölümünü protesto etmek için de yürüyüş yapmışlardır. Kafasında darbe izlerine rastlanan bu öğrenci bir evin koridorunda ölü olarak bulunmuştu. Polonya makamlarının iddialarına göre merdivenden ayağı kayarak düşmüş ve bu düşüşte ölümcül olmuştur. Fakat Krakau'lu öğrencilerin ve Polonya insan hakları hareketinin bildirdiğine göre, bu bir cinayettir; çünkü öğrenci Stanislaw "takip edilen işçilerin haklarını koruma komite"sinin üyesiydi. Bu komite mücadelelerinden dolayı sosyal-faşist polis şebekesi tarafından vahşice baskıya uğrayan kahraman Radom'lu işçilerin hakları için mücadele etmektedir. Hafta sonunda 30 bin Karakau'lu öğrenci siyah kolluklar taktılar ve her tarafa ev duvarlarına Stanislaw'ın ölümünü bildiren yazılar yazıp, afişleme yaptılar. Bütün bu gelişimleri sosyal-faşist iktidar ancak seyretmiştir. 30 bin kişilik kitleye saldıramamıştır, bu onun daha da teşhir olması demektir.

Öğrenci Stanislaw'ın öldürülmesi sosyal-faşist rejimin Polonya'daki demokratik muhalefete karşı yönelttiği terör ve baskıların sadece bir parçasıdır. Fakat Polonya sosyal-faşistleri halka karşı yönelttikleri bu baskı ve terörlerini artık gizli yapamamaktadırlar. Bu son olayda göstermektedir ki Polonya'da demokratik hareket gelişmekte kitle hareketine dönüşmekte ve hiç bir olaya kitleler sessiz kalmamaktadırlar. Polonya'da gelişen bu kitle eylemleri sadece aydınlarla sınırlı kalmamaktadır. Bilhassa işçi kitleleri bu eylemlerde yer almaktadırlar.

Demokratik eylemlerin gelişmesini sağlayan adımları son senede Ursus, Radom ve Polonya'nın diğer yerlerindeki kahraman işçiler kararlı mücadeleleriyle atmışlardır. Daha o zamanda sosyal-faşist Polonya iktidarı terör ve baskıyla işçilerin direnişini oluşum halindeyken bastıracağını sanmıştı. Fakat bunu başaramadı. Bugün Polonya'da gelişen aydınların ve okuyan gençliğin işçilerle olan dayanışma hareketinin yaygınlaşmasıdır. Bugün bu komitenin yazıları onbinlerin üzerinde basılmakta ve ülkenin her tarafına da dağıtılmaktadır, bu komitedir ki, bugün binlerce Polonyalıyı polis terörüne karşı uyarmakta, onlara sosyal-faşist baskı ve terör hakkında bilgi vermektedir.

Bu komitenin bastırdığı ve batıya ulaşan bazı yazılarda şunlar anlatılmaktadır:

a) Radomlu gece bekçisi Ryszard Novak 26.6 tarihinde tutuklanmıştır ve saatlerce dövülmüştür, çünkü ondan "bir şeyler çaldın" diye ifade almak istenmiştir. Bunu yaptıramayınca da, bu işçi 18 ay hapis ve 10.000 Zloty para cezasına çarptırılmıştır.

b) Kadın işçi Natalia Wojczik alışverişten evine dönerken sivil polis tarafından "orospu, bunları sen çaldın" çığlıkları arasında bir otomobile bindirilmiştir, ve içinde Wodka ve lüks eşyaların bulunduğu bu arabayla polis merkezine götürülen bu işçi kadın 7.000 Zloty para cezasına çarptırılmıştır.

c) Stanislaw Adamski adlı işçinin Radom polis binasında kör bıçakla kafası usturaya vurulmuş ve sık sık bayıltılıncaya kadar dövülmüştür. Ve daha sonra iki sıra halinde duran askerler arasında iki saat yürütülerek bu zaman zarfında askerler tarafından dövülmüştür.

d) İşçi Pjotr Wojcik hırsızlık iddiası ile tutuklanmıştır. İtiraf etmezse karısının da tutuklanacağı şeklinde tehditte bulunulmuştur. Radom hapishanesinin ısıtma tesislerine bağlanan bu işçi bayıltılıncaya kadar dövülmüştür.

e) Radomlu işçi Jan Brozyn 29.6.76 tarihinde tutuklanmış ve polis korakolunda öldürülünceye kadar dövülmüştür. Fakat o Radom'daki 25.6.76 tarihli ayaklanmada, izinli olduğu için yoktu. İlgili memurlar karısının kocası hakkındaki soruşturmasına açıklık getirmemişlerdir. Kadın günlerce süren aramadan sonra kocasının cesedini kafatası paramparça olmuş bir şekilde bir hastahanede bulmuştur. Bu olaydan sonra kadın şunları yazmıştır: "kocam vahşi bir şekilde öldürülmüştür. Bu, Polonya'da adaleti gerçekleştirmekle yükümlü insanların eseridir."

Bu işçinin cenaze merasimi sırasında sosyal-faşist iktidar helikopterle yukarıdan resim çekmiş ve bu mezarlık daha sonraları o semte yabancı olanlara yasaklanmıştır.

Polonya'da demokratik halk hareketini bastırmak ve muhalif olanları tutuklamak sistemleştirilmekte ve artık olağan bir durum olmuştur. Fakat Polonyalı sosyal-faşistler, demokratik halk hareketini ne terörle ne de başka metodlarla bastıramayacaklardır, çünkü Polonya'da gelişen halkın demokratik eylemleridir, teşhir olan tecrit olan ve gerileyen de Polonya sosyal-faşist diktatörlüğüdür.